

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2020. nov.–dec.
XXV/6. szám

Ára: 350,- Ft

Bélapátfalva – kegyszobor

A „Kicsinyek” nagysága

*Áldott vagy,
Uram és Istenem,
mert elrejtetted ezeket a dolgokat
az okosak és bölcsék előtt,
de kinyilatkoztattad a kicsinyeknek.
Igen Atyám, így tetszett neked.
Ó Jézusom, életem Atyja és Ura,
ne hagyj magamra,
ha hamis tanácsokkal kísértének,
és ne engedd, hogy valaha is
engedjek ezeknek.
Segíts nekem, hogy megtaláljam
amit keresek,
mert hisz a Te szolgád vagyok,
és a Te Szolgálóleányod fia.*

*Assisi Szent Ferenc
(Így szólt Ferenc az Úrhoz, amikor csodál-
kozva és csalódottan tapasztalta az előkelő
és tekintélyes férfiak elutasító magatartá-
sát szegénység-üzenetével szemben.)*

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (12.).....	1
Viganò érsek a vallások sokféleségéről.....	5
Ellen kell állnunk a Sátán világkormányának, és ha szükséges, már- tírokká kell válnunk	12
Így próbál rabul ejteni az ördög.....	13
„Ne vígy minket a kísértésbe”.....	15
Karol Wojtyła: Jézus bemutatása a templomban.....	29
Mondjunk igent az életre!	30
A széles körben elterjedt kézbe és állva áldozás a Sátán támadása az Oltáriszentség ellen	31
Az Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Hogyan áldozunk.....	34
Mária-kegyhelyek	
Bélapátfalva	38
Mária kicsinyei	
A nagy megpróbáltatás ideje.....	39
Szeplőtelen Szívem templomában.....	43
A titeket fenyegető veszélyek	45
Rózsafüzér	
A házasság rózsafüzére	48

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengerneksillaga.hu

E-mail: info@tengerneksillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Szepesszombat

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (12.)

V. Az Édesanya (folytatás)

Karácsony: Mária Isten Anyja

„Miközben ott tartózkodtak, elérkezett Mária szülésének napja. Megszülte elsőszülött fiát, pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson.” (Luk 2,6-7)

Isteni Kisded Szűznek ölén

Szűz Mária és Szent József midőn megérkeztek Betlehembe, első dolguk volt a szállás keresés, annál is inkább, mert hiszen közeledett Mária szülésének ideje. A népszámlálásra összegyűjt nagy emberáradatban nem kaptak helyet, különösen nem szülésre alkalmasat. Ezért a városon kívül lévő barlangok egyikét választották, ahol rossz időben az állatok is meghúzódtak. Ezért volt ott jászol, amelybe a Boldogságos Szűz Gyermekeit fektette, amikor elérkezett az emberi történelemnek sorfordító pillanata, az idők teljessége, ahogyan a népek Apostola nevezi a Galatákhöz írt levelében(4, 4).

A Szűzanya, aki csodásan fogant, csodásan is hozta világra Gyermekeit. Izaías látnoki szemekkel már évszázadokkal előbb így látta előre ezt a főséges napot: Íme, a szűz fogan és fiat szül. Csak így jel ez, amiként Ákáz királynak megjövendölte, ha együttes, összetett értelemben értendő: a szűz szüzessége elvesztése nélkül fogan és szül. És valójában, éppen az orvos evangélista tudatja velünk, hogy a Szűzanya pólyába takarta és jászolba fektette a kis Jézust. Tehát rögtön ellátta édesanyjai feladatát, amit a többi földi anya aligha tud az első napokban elvégezni. Szűz Máriát nem érte Ádám-Éva leszármazottjait sújtó áteredő bűn, éppen ezért reá nem vonatkozott az édesanyáknak Évánban kapott büntetése: fájdalommal szülsz. Szent Efrém szír hittudós találóan hasonlíttja össze a Szűzanyát a kagylóval, amely sérelem nélkül hozza létre a drága gyöngyöt. Szent Bonaventura pedig a csipkebokorban lát hasonlatosságot, amely égett, de mégsem égett el, valamint Áron vesszejében, amely csodásan virágzott ki.

Szűz Mária jászolba fektette a kis Jézust. Egykor a kereszt lesz királyi trónusa, ennek mintegy előképe most az egyszerű jászol. S amikor a Szűzanya jászolba fekteti az isteni Kisdedet, ez a szegénységet alázattal elfogadó anyai gesztus mintegy előrejelzi azt a harminchárom év múlva elkövetkező áldozati aktust, amellyel – anyai szívének martiriumával – beleegezik abba, hogy a keresztre szegezzék szent Fiát, s a mennyei Atya akaratának hívő elfogadásával, hősi áldozatkészséggel és odaadással mutatja be Jézussal a megváltó keresztáldozatot.

Ó gyönyörű szép, titokzatos éj!... Valóban szent ez az éj!... Sancta nox!... Prohászka is elmerül ennek a csodálatos éjszakának szemlélésébe, amikor „megérett s leszakadt a Szent Szűz szívéből anyaságának gyümölcse, az édes Kis Jézus”.

A megtestesülés titka

Hogy jobban megérthessük a szent éjszaka titkát s benne a Szűzanya részét, ki kell térnünk röviden hitünk egyik alapvető tanának, a megtestesülésnek ismertetésére.

Vallásunk alapvető hittétele a Szentháromság tana. Ez azt jelenti – mint a Katekizmusban is tanultuk – hogy egy Isten van, s egy Istenben három Személy: Atya, Fiú és Szentlélek. Valóságos Isten az Atya, valóságos Isten a Fiú, valóságos Isten a Szentlélek, s mégis csak egy az Isten. Ahogyan az Atya örökkévaló, változatlan, végtelen, mindenható, éppen úgy a Fiú és a Szentlélek is örökkévaló, változatlan, végtelen és mindenható. Egyik sem előzi meg a másikat, egyik sem nagyobb vagy kisebb a másiknál, mert az Atya, Fiú és Szentlélek egylényegű Isten. Egyenlők az isteni természetben, „nem a személy egységében, hanem az egy lényeg Háromságában”, ahogyan a szentmise Szentháromságról szóló prefációjában imádkozzuk.

Az Isten létére eszünkkel rájöhethetünk, hiszen „léted világít mint az égő nap”, vallja Berzsenyi. Már a zsoltáros úgy nyilatkozik, hogy az egek hirdetik Isten dicsőségét. Szent Pál pedig elmarasztalja a pogányokat, akik a teremtményekből nem jutottak el Isten ismeretére. Ezen az alapon a vatikáni zsinat hittételként mondotta ki, hogy az ember józan esze segítségével a teremtett világban kiolvashatja Isten létét. Amint pl. egy jellegzetes lábnymódból következtethetünk az ott járt élőlényre, amint az óra célszerű szerkezetét szemlélve tudjuk, hogy azt egy műszerész gondolta ki és szerkesztette meg, ugyanígy a világ-mindenség is egy végtelenül bölcs és mindenható Alkotóra utal.

Az Isten belső életét, a Szentháromság titkát megérteni azonban már nem lehet. Szent Ágoston találóan mondja, hogy könnyebb a tenger vizét kagylóval kimerni, mint a Szentháromság valóságát felfogni. Ennek oka az, hogy a Szentháromság a szó szoros értelmében hittitok. Vagyis a létét és mibenlétét is csak a kinyilatkoztatásból ismerjük. A Szentháromság létezésére a józan emberi ész sem jött volna rá magától. Krisztustól tudtuk meg ezt. Amikor apostolait a világ minden népéhez küldi, ezeket mondja: „Menjetek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya és Fiú és Szentlélek nevében” (Mt 28,19). Az utolsó vacsora után búcsúbeszédében megígéri apostolainak, hogy kérni fogja az Atyát, hogy más Vigasztalót, az igazság Lelkét, vagyis a Szentlelket küldje el hozzájuk. Feltámadása után megjelent aposto-

lainak és a bűnbocsánat hatalmát adja nekik: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. E szavak után rájuk lehelt és folytatta: Vegyétek a Szentlelket, akinek megbocsátjátok bűneit, bocsánatot nyert, akinek pedig megtartjátok, az bűnben marad” (Jn 20, 21-23). Jézus megkeresztelkedésénél pedig mind a három isteni személy szerepel. Nem szándékunk a Szentháromság létét a kinyilatkoztatásból hosszasan és részletesen bizonyítani, hiszen e sorokat hívő emberek olvassák elsősorban. Csak arra akartunk rámutatni, hogy a Szentháromság olyan mély isteni titok, hogy létezését is csak Krisztus tanításából tudhattuk meg. A mibenléte, a természet egységének és a személyek háromságának módja azonban ezen isteni közlés után is felfoghatatlan marad: az isteni életnek ez a belső titka számunkra megfelfejthetetlen.

A hívő értelem azonban hasonlat után kutat a természetben, hogy valamiképpen közelebb hozza eszéhez ezt a természetfeletti igazságot. „Van egy analogia a teremtett világban, – írja Békés Gellért – amely közelebbről, szellemi vonalon szemlélteti az isteni élet termékenységet. Ez nem más, mint az emberi szellem termékenysége”. Szent Ágoston volt az első, aki ezt a hasonlóságot *De Trinitate* című művében kidolgozta. Fejtegetései Szent Anzelm Proslogion-ján keresztül jutottak el a skolasztikus teológiába Szent Tamás mesteri megfogalmazásáig. A hasonló lényege az, hogy az emberi szellem fogalmakban, eszmékben fejezi ki ismeretét. Ezek az eszmék az emberi értelemben élnek, szinte egyek vele, de mint gyümölcsei, gyermekei, mégis különböznek tőle. Az isteni élet időtlen örökkévalóságában valami hasonló „történik”: Isten, a tiszta szellemi világosság, tökéletesen ismeri önmagát, s önismeretét egy örök Eszmében: az isteni Igében fejezi ki. De míg elménkben számtalan tökéletlen eszme van, Isten örök Eszméje tökéletes szellemi képe és kifejezője az isteni értelemnek. S míg a mi eszméinknek csak gondolati létük van, Isten eszméje a valóságos isteni lét részese: a mennyei Atyával egylényegű, öröktől való Fiúisten. Ám az igazi ismerettől elválaszthatatlan a szeretet, mellyel a szellem magáévá teszi és birtokolja ismeretének tárgyát, ha értékesnek, jónak ítéli azt. Így van ez valamiképpen az Istenben is: az Atya isteni szeretetének kimondhatatlan bensőségével karolja át szent Fiát. Egységük pecsétje, szeretetük csókja a Szentlélek. Nem valami múlt érzés, vagy személytelen szellemi energia, mint a szeretet bennünk, hanem az Atyával és a Fiúval egylényegű harmadik isteni személy. Benne teljesül be a Szentháromság örök életáramlása. Az emberi szellem ismeretben és szeretetben kibontakozó aktivitása tehát segítségünkre van abban, hogy némi fogalmat alkossunk hitünk legmagasabb titkáról: a Szentháromság isteni életéről.

Ez a második isteni Személy, az Ige, az Atyával egylényegű Fiúisten, valóságos emberré lett: „És az Ige testté lett”. Az első karácsony éjszakáján Betle-

hemben Szűz Máriától született. Hogyan történt ez? Nem istensége változott emberséggé, mert a változhatatlan Istennél ez lehetetlen. Nem az isteni és az emberi természet olvadt eggyé egy harmadik közös természetbe, hiszen a végtelen Isten nem keveredhetik véges teremtményével. Itt *unio hypostatica* megy végbe, vagyis az isteni és az emberi természet a második isteni Személyben egyesül: Isten örökkévaló Fia egy történeti pillanatban kiterjeszti isteni személyiségét egy konkrét emberi természetre s így emberi természetet ölt magára. Az emberi természetet magára öltött Fiúisten: Jézus Krisztus, az Istenember.

De fölmerül a kérdés: miképpen lehet Jézus Krisztus teljes és igazi ember, emberi személyiség nélkül? Miképpen veheti át az isteni személy az emberi személynek szerepét? A tapasztalatban ugyanis minden emberi természet egyben személy is. Személyiség és természet mindig elválaszthatatlan egységben vannak, jóllehet: egymástól különböznek. Mert a természet és a személy nem azonos. Én nem vagyok az én természetem, hanem nekem van meghatározott emberi természetem. A kettő között a birtokos és a birtok viszonya áll fenn. A dolog természete szerint a kettő nem egy, hanem egymástól valóban különböznek, jóllehet a valóságban mindig együtt vannak. Nem okoz belső ellentmondást tehát, ha Isten mindenhatósága különválasztja azt, ami úgyis különböző. Az isteni Személyiség pótolja Krisztus emberi személyiségének a szerepét, vagyis hogy az emberi természet egy magábanálló, teljesen lezárt és mással közölhetetlen egység legyen, amely minden ténykedésnek, az egész ember működésének alanya. Jézus Krisztus tehát egy személy, de két természet. Istenségét tekintve azonos, vagyis egylényegű az Atyával, akitől öröktől fogva születik. Emberségét tekintve azonos lény velünk, és mint ilyen időben Szűz Máriától született. Isten mindenhatóságával közvetlenül, anya közreműködése nélkül is teremthetett volna egy emberi természetet, amellyel aztán egyesült volna az isteni Ige. De az Úristen nem ezt az utat, nem ezt a lehetőséget választotta. Ő azt akarta, hogy Jézus Krisztus emberi természete anyától származzék s vele szemben ugyanazokat az anyai kötelmeket teljesítse, mint minden más földi anya gyermekével szemben. A megtestesülés eredménye tehát Jézus Krisztus, az Istenember, akinek személyisége nem emberi, hanem isteni. A két természet az örök Ige személyében személyes egységet alkot. Hogy miképpen van ez, ez már a megtestesülés hittitkához tartozik. Teljesen megérteni nem tudjuk ezt sem, mert felülmúlja emberi értelmünk képességet. De a fogalmak rendezése után mint ellentmondás nélküli igazságot szemlélheti értelmünk. Tovább azonban ezen az úton nem megyünk, mert az eddigiekből már világosan kikövetkeztethetjük, hogy mit is jelent a szent Szűz anyasága.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 116-121.o.)

Viganò érsek a vallások sokféleségéről

Nagy érdeklődéssel olvastam Athanasius Schneider értekezését arról, hogy a vallások sokféleségét sem isteni szándék, sem a természetjog nem indokolja. Éleslátással állapítja meg azt, hogy a vallásszabadságnak a második vatikáni zsinat által hirdetett elképzelése ellentmond a Szentírásnak, a hagyománynak és a mindkettőt híven őrző, katolikus Tanítóhivatalnak.

„Az értekezés legnagyobb erénye az, hogy a jelenlegi dogmatikus, erkölcsi, liturgikus és egyházfegyelmi tévelygéseket a II. Vatikáni Zsinattal hozza összefüggésbe. A modernista körökből származó *monstrum* kezdettől fogva félrevezető volt, de napjainkra annyira megerősödött, hogy önmaga árulja el bomlasztó és felforgató természetét. Az annak idején kiagyalt szörnyetegről együgyűség lenne feltételezni, hogy fajtalan természete még megváltozhat. A zsinati túlkapások helyesbítésére tett kísérletek rendre sikertelennek bizonyultak: *Naturam expellas furca, tamen usque recurret* [(Kutyából nem lesz szalonna.) Horatius, Epistolae I,10,24]. Az Abu Dhabi Nyilatkozat – és amint Schneider püspök rámutat, annak az assisi *pantheonra* jellemző előjelei – „a Második Vatikáni Zsinat szellemében fogantak”, ahogy azt Bergoglio büszkén megerősíti.

Akik ezt a „*zsinati szelleme*” kitalálták, és bírálóikkal szemben jogalapként használják, ezzel nemcsak a saját kijelentéseiknek, hanem azok feltételezett melegágyának eretnek mivoltát is elárulják. Az Egyház történetében még soha, egyetlen zsinat sem tekintette magát olyan történelmi eseménynek, amely minden más zsinattól megkülönbözteti: soha nem hivatkoztunk „*a niceai zsinat szellemére*” vagy „*a ferrara-firenzei zsinat szellemére*”, még kevésbé „*a tridenti zsinat szellemére*”, ahogy a IV. Lateráni vagy az Első Vatikáni Zsinatot sem követte „*zsinat utáni*” korszak.

Ennek az oka nyilvánvaló: azok a zsinatok egytől egyig összhangban voltak az Anyaszentegyház, következőképp Jézus Krisztus tanításával. Akik a Második Vatikáni Zsinat *újdomságát* hangoztatják, azok egy olyan tévtanításhoz csatlakoznak, amely az Ószövetség Isténét szembe állítja az Újszövetség Isténével, mintha a Szentháromság Isteni Személyei között lehetne ellentmondás. Ez a kis híján gnosztikus vagy kaballisztikus szembeállítás hozzá tartozik egy olyan új alany törvényesítéséhez, amely a Katolikus Egyháztól *különbözni* és azzal *szemben állni* óhajt. A tévtanok csaknem mindig valamilyen trinitárius téveszméről áruklodnak, és velük szemben a Szentháromságról szóló tanításhoz kell ragaszkodnunk: *ut in confessione veræ sempiternæque deitatis, et in Personis proprietatis, et in essentia unitas, et in majestate adoretur æqualitas*:

az igaz és örök Istent imádva azt tiszteljük, ami mindhárom Isteni Személy sajátja: lényegben való egységüket és méltóságban való egyenlőségüket.”

Schneider püspök néhány olyan kánont említ az egyetemes zsinatok történetéből, amelyek szerinte ma nehezen fogadhatók el, majd kifejezi azt a reményét, hogy egy leendő pápa vagy egyetemes zsinat helyesbíteni fogja azt, ami-ben tévedett a II. Vatikáni. Vigano érsek szerint viszont egy ilyen helyesbítésre nem szabad tétlenül várnunk.

„Életünknek eljön az a pillanata, mikor a Gondviselés kegyelméből döntést kell hoznunk az Egyház jövőjét és a saját üdvösségünket illetően. Arról a döntésről beszélek, hogy felismerjük azt a hibát, amelyet csaknem minden rossz szándék nélkül, gyakorlatilag valamennyien elkövettünk, vagy továbbra is elfordítjuk a fejünket, és önmagunkat igazoljuk.

Többek között azt a hibát is elkövettük, hogy azokat, akikkel párbeszédet folytattunk, a mienktől különböző eszmék és hitük ellenére olyan jószándékú embereknek tekintettük, akik a mi Hitünkre nyitottak lévén, készek a saját hibáikat kijavítani. Az ökumenizmust, számos zsinati atyával együtt mi is egy olyan meghívásnak tekintettük, amely a tévelygőket fokozatosan Krisztus Egyházába, a bálványimádókat és a pogányokat az Egy Igaz Istenhez, a zsidókat pedig a nekik megígért Messiáshoz vezeti. Ám a zsinati bizottságokban az ökumenizmust kezdettől fogva úgy fogalmazták meg, hogy az a Tanítóhivatal korábbi álláspontjával homlokegyenest ellenkezett.

Azt gondoltuk, hogy bizonyos *túlzások* csak az újdonságokért rajongók számlájára írhatók; hittünk abban, hogy a II. János Pált körülvevő *varázslók*, buddhista szerzetesek, imámok, rabbik, protestáns lelkészek és más *tévtanítók* az Egyháznak a békeszerető emberek egyesítésére való képességét bizonyítják, miközben ez a ragadós példa félresiklott, többé-kevésbé hivatalos *pantheonok* sorát indította el, egészen addig a pontig, amikor püspökök vitték a vállukon a pachamama nevű, tisztátalan bálványt, szentségtörő módon azzal az ürüggyel álcázva, hogy az az áldott anyaságot ábrázolja. Ám ha egy pokolbéli istenség képmása bevonulhatott a Szent Péter Székesegyházba, akkor az egy *crescendo* része, amit a másik oldal kezdettől fogva, előre látott. Ma már számos gyakorló katolikus és alighanem a katolikus papság többsége meg van győződve arról, hogy a katolikus hit többé nem szükséges az örök üdvösséghez; úgy tartják, hogy az atyáinknak kinyilatkoztatott Három Személyű Egy Isten azonos Mohamed istenével. Ezt már húsz évvel ezelőtt is hallhattuk szószékek és püspöki *katedrák* magaslatairól, de manapság még a legmagasabb Trónról is nyomatékosan hangoztatva.

A Szentírás *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* [A betű öl, a Lélek pedig éltet (2Kor 3:6)] szavai nyomán jól tudjuk, hogy az agyafűrt törtétek és

modernisták a zsinati szövegekben miképpen rejtettek el kétértelmű kifejezéseket, amelyek akkor legtöbbször számunkra értelmetlenné tűntek, de mára pusztító valóságukban tárulnak fel. Ezt a módszert alkalmazták a *subsistit in* kifejezés használatakor is: *félígazságot* mondván, nem is annyira azért, nehogy bárkit is megsejtsenek (mintha az isteni igazságot el akarnák hallgatni a teremtmény iránti tiszteletből), hanem azzal a szándékkal, hogy egy *félhazugsággal* odázzák el a teljes igazság elutasítását. Az „*Ecclesia Christi subsistit in Ecclesia Catholica*” így nem a kettő azonosságát jelenti, hanem azt, hogy az előbbi benne van az utóbbiban, következésképp benne lehet más egyházakban is, ami tág teret nyújt a vallásközi szertartásokhoz, az ökumenikus könyörgeésekhez, és az üdvösség rendjében egyedi küldetésű Egyházat végső soron fölöslegessé teszi.

Emlékezzünk arra, hogy az első ökumenikus összejövetelek a keleti *szakadárokat* és nagyon óvatossá a protestáns felekezeteket érintették. De protestáns lelkészek és katolikus papok közös istentiszteleteit Németország, Hollandia és Svájc kivételével a katolikus hagyományt őrző országok kezdetben nem támogatták. Emlékszem, akkoriban a *Veni Creator* záró doxológiájának elhagyását latolgatták, mert az a *Filioque* miatt az orthodoxokat sérti. Templomaink ma már a Korán szúráit visszhangozzák, fából faragott bálványt imádó apácákat és szerzeteseket látunk, és püspökök tagadják le azt, ami tegnap még megannyi szélsőség legindokoltabb mentségének látszott. Amit a szabadkőművesség pokoli csápjainak ösztönzésére a világ akar, az nem más, mint egy humanitárius és ökumenikus *világegyház*, amelyikből a mi *féltékeny Istenünk* ki van zárva. Ám ha ez az, amit a világ akar, akkor az Egyháznak ugyanabban az irányban tett valamennyi lépése olyan szerencsétlen választás, amely majd mindazok ellen fordul, akik azt hiszik, Istenből gúnyt űzhetnek. Bábel tornyának reményeit ugyanis nem válthatja valóra az a globalista terv sem, amelynek célja a katolikus egyház megsemmisítése, hogy azt a környezetvédelem és az egyetemes testvériség nevében egyesített bálványimádók és eretnekek gyűlekezetével helyettesítse. Testvériség csak Krisztusban, és egyedül Krisztusban valósulhat meg: *qui non est mecum, contra me est*.

Elképesztő, hogy ennek a szakadék felé való rohanásnak milyen kevesen vannak a tudatában, és milyen kevesen fogják fel az Egyház legfelsőbb körének felelősségét ezeknek a keresztény ellenes ideológiáknak a támogatásában, mintha az Egyház vezetői biztosítani akarnák helyüket és szerepüket az *egyengondolkodás* híveinek táborában. És megdöbbentő, hogy nem is keresik az *okait* a jelenlegi válságnak, úgy kezelve a jelen botrányait, mintha azok nem lennének egy évtizedekkel ezelőtt kidolgozott terv logikus és elkerülhetetlen következményei. Hogy a pachamama imádat tárgya lehetett egy templomban,

az a *Dignitatis Humanae* következménye. Hogy van egy protestáns, sőt pogány beütésű liturgiánk, az Msgr. Annibale Bugnini és a zsinat utáni reformok forradalmi következménye. Hogy az Abu Dhabi nyilatkozatot aláírtuk, az a *Nostra Aetate* következménye. Hogy eljutottunk arra a pontra, amelyen fontos döntéseket püspöki konferenciákra bízunk – még a Konkordátum súlyos megsértésére vonatkozóan is, ahogy az Olaszországban történt – az a *kollegialitás* és annak legújabb változata, a *sinodalitás* következménye. Az utóbbinak tulajdonítható, hogy most kereshetjük a kiutat abból a csávából, amelyikbe teljesen nyilvánvalóan az *Amoris Laetitia* juttatott bennünket: az a hatékony egyházszervezeti gépezet által előkészített dokumentum, amely az újraraházasodott elváltak áldoztatását igyekszik törvényesíteni, ahogy a *Querida Amazonia* arra szolgál, hogy törvényesítse a papnőket (mint nemrég Freiburgban, egy „püspöki helynöknő” esetében) és eltörölje a papi nőtlenséget. Véleményem szerint a *Dubia* szövegét megfogalmazó főpapok is jámbor együgyűségről tettek tanúságot, amikor azt gondolták, hogy Bergoglio, a tévedések elleni, megalapozott érvek súlya alatt majd meghajolva, helyesbíti a heterodox kijelentéseket, és bocsánatot kér.

A zsinatot arra használták, hogy a legsúlyosabb tanbeli tévedéseket, a legkevésbé meggondolt liturgikus újításokat és a leggátlástalanabb visszaéléseket törvényesítse, miközben a Tekintély néma maradt. Ez a zsinat úgy fel lett magasztalva, hogy a katolikusok, a papok és a püspökök számára kizárólagos eligazodási ponttá nyilvánították, elhomályosítva, sőt valóságos megvetéssel sújtva azt a tanítást, amelyet az Egyház mindig is tekintélyt parancsolóan hirdetett, és betiltva azt az örök érvényű liturgiát, amely a hívők, vértanúk és szentek sorának hitét táplálta évezredek át. Egyetlen más zsinat sem okozott annyi fejtörést és került annyi ellentmondásba az azt megelőző Tanítóhivatallal, továbbá nincs még egy olyan zsinat – a Jeruzsálemitől az I. Vatikániig – amelyik nem lenne tökéletes összhangban a Tanítóhivatal egészével, vagy ennyi magyarázatot igényelne.

Őszintén megvallva, magam is egyike voltam azoknak, akik sok, mára teljesen jogosnak bizonyult kétségeik és aggodalmaik ellenére feltétlen engedelmisséggel hajoltak meg az egyházszervezet tekintélye előtt. Azt hiszem, kezdetben velem együtt valójában sokan nem tudták volna elképzelni, hogy a feljebbvalóik iránti engedelmisség ellentmondásba kerülhet az Egyházhoz való hűségükkel. Az egyházfegyelem és az Egyház ennyire természetellenes, sőt, mondhatnám perverz szétválasztását kétségtelenül ez a pápaság tette nyilvánvalóvá.

Mikor a Szixtus kápolna melletti Könnyek termében Msgr. Guido Marini a fehér rocchettot, vállgallért és stólat készítette elő az újonnan megválasztott

pápa első megjelenéséhez, Bergoglio felkiáltott: “*Sono finite le carnevalate!* [A karneváloknak vége!],” gúnyosan visszautasítva azokat a jelvényeket, amelyeket mint Krisztus Helynökének megkülönböztető kellékeit addig minden pápa alázatosan elfogadott. Ám azok mögött az önkéntelenül kimondott szavak mögött igazság volt: 2013. március 13-án lehullt az álarc azokról az összeesküvőkről, akik végülis megszabadultak XVI. Benedek kényelmetlen jelenlététől, és szemérmetlenül büszkélkedtek azzal, hogy végül sikerült egy olyan bíborost előléptetniük, aki megtestesítette eszményeiket, az Egyház kedvük szerinti forradalmasítását, ami a tanítást képlékennyé, az erkölcsöket rugalmassá, a liturgiát bálványimádóvá teszi, a fegyelmet pedig fellazítja. És mindezt maguk az összeesküvők tekintették a II. Vatikáni Zsinat logikus következményének és nyilvánvaló alkalmazásának, amit a XVI. Benedek által kifejezett bírálókat szerintük hátráltatott. Az ő pápaságának legnagyobb bűne az volt, hogy szabad utat engedett a szent tridenti liturgiának, azt végül törvényesnek ismerte el, és annak ötven évi tilalmát nyilvánította törvénytelené. Nem véletlen, hogy Bergoglio támogatói ugyanazok, akik a zsinatot egy *új egyház* születésének tekintik, amelyet megelőzően volt egy *régi egyház* és egy *régi liturgia*.

Nem véletlen, hogy arról, amit ezek a férfiak a mérsékelteket megbotránkoztatva, büntetlenül bizonygatnak, valamennyi katolikus is meg van győződve, nevezetesen, hogy a jelenlegi válság zátonyain azonnyomban szálna hajtórést szenvedett *folytonosság hermeneutikájának* megmentésére tett minden erőfeszítés ellenére tagadhatatlan: a II. Vatikáni Zsinat óta egy *párhuzamos egyház* kiépítése folyik, Krisztus valódi Egyházán élösködve, és homlok-egyenest ellenkezve azzal. Ez a párhuzamos egyház a Mi Urunk által alapított, isteni intézményt egyre jobban elhomályosítja, hogy azt egy álságos képződménnyel helyettesítse, a szabadkőművesség által kiagyalt és óhajtott világ-egyház érdekében. Az olyan kifejezések, mint *új humanizmus*, *egyetemes testvériség*, *emberi méltóság* annak az emberközpontú ideológiának a jelszavai, amely az igaz Isten létét tagadja, amelynek ködös spiritualista ihletésű, lapos együttérzését és megalkuvó, ökumenikus látszatbékességét az Egyház egyértelműen elítéli. „*Nam et loquela tua manifestum te facit* [A beszéded is elárul téged]” (Mt 26, 73)]. Ez a nagyon gyakori, már-már rögeszmés alkalmazkodás az ellenség ugyanilyen szókészletéhez egyrészt az általa ihletett ideológiához való vonzódásról árulkodik; másrészt az Egyház tiszta, egyértelmű és világos nyelvezetének módszeres kerülése nemcsak a katolikus formától, hanem annak a lényegétől való elhatárolódás vágyát is kifejezi.

Amit évekig hallottunk a legmagasabb trónusról hirdetve homályosan és világos jelentés nélkül, azt most kidolgozva találjuk egy valóságos *kiáltvány*

formájában a jelenlegi pápaság támogatói részéről: az Egyház demokratizálása, többé nem is a II. Vatikáni Zsinat által kitalált *kollegialitás*, hanem a Család Szinódus által meghirdetett szinódusi út révén; a szolgálati papság lerombolása annak meggyengítésével a papi nőtlenség alóli kivételek és a kvázi-papi szolgálatba állított nők révén; az elszakadt testvérek felé irányuló ökumenizmusból egyfajta pán-ökumenizmus felé tartó csendes átmenet, amely a Három Személyű Egy Isten Igazságát a bálványimádás és a legsötétebb babonáság szintjére szállítja le; egy olyan vallásközi *párbeszéd* elfogadása, amely vallási relativizmust feltételez, és a missziós küldetést kizárja; a pápaság *demitologizálása*, amit Bergoglio főpapságának egyik témájává tett; egyre fokozódó törvényesítése mindannak, ami politikailag korrekt: a gender ideológia, a szodomia, a homoszexuálisok házassága, a malthuziánus tanok, ökologizmus, migrációizmus... Ha nem ismerjük fel, hogy ezeknek az elhajlásoknak a gyökerei a zsinat által lefektetett elvekből táplálkoznak, akkor lehetetlen lesz gyógyírt találni: ha a kórisme minden bizonyíték ellenére kizárja az eredendő kórt, akkor a gyógykezelés sikertelen lesz.

Ez a tisztességes szellemi művelet nagyfokú alázatot igényel, mindenek előtt annak a felismerésében, hogy évtizedeken át jóhiszeműen hagytuk magunkat félrevezetni olyanok által, akik hatalomra kerülve nem tudták, hogyan őrizték és vezessék Krisztus nyáját: egyesek jámborságból, mások tengernyi elkötelezettségük miatt, megint mások érdekből, s végül egyesek hitbéli tévedések vagy egyenesen rossz szándék által vezérelve. Ezeket az utóbbiakat, akik elárulták az Egyházat, meg kell neveznünk, földre kell állítanunk, a helyes útra kell térítenünk, s ha nem tartanak bűnbánatot, akkor a szentek köréből ki kell őket zárunk. Így tesz egy jó Pásztor, aki szívéen viseli juhainak sorsát, és életét adja értük; még mindig túl sok olyan zsoldosunk van, akinek fontosabb Krisztus ellenségeinek az elismerése, mint a Jegyeséhez való hűség.

Ahogy hatvan évvel ezelőtt őszintén és nyugodtan vettem tudomásul megkérdőjelezhető rendelkezéseket is, úgy most hasonlóképp őszintén és nyugodtan nézek szembe azzal, hogy félrevezettek. Ha most *következetesen* kitartanék a tévedésben, az szerencsétlen választás lenne, és bűnrészessé tenne ebben a megtévesztésben. Olyasmit állítanom, hogy kezdettől fogva tisztán láttam, nem lenne tisztességes: valamennyien tudtuk, hogy a zsinat többé-kevésbé *forradalmi*, de el sem tudtuk volna képzelni, hogy ennyire pusztítónak bizonyul még azok tevékenységére nézve is, akiknek meg kellett volna akadályozniuk. És ha XVI. Benedekig még el tudtuk képzelni, hogy a zsinati *coup d'état* (Suenens bíboros szavaival „*az Egyház 1789-e*”) mérséklődött, az utóbbi néhány évben a legnaivabbak is rájöhettek, hogy az egyházszakadástól való félelem miatti hallgatás, a pápai megnyilatkozások szándékos kétértelműségé-

nek katolikus *kiigazítása* érdekében tett erőfeszítések, a Ferencnek címzett és ékesszólóan válasz nélkül maradt megannyi *dubia* mind-mind azt bizonyítja, hogy az egyházi rend legmagasabb szintjén a legsúlyosabb aposztázia esete áll fenn, miközben a keresztény hívek és a papság elhagyatottan vergődik, püspökeik pedig miattuk bosszankodnak.

Az Abu Dhabi Nyilatkozat mint a vallások közötti béke és együttműködés eszméjének ideológiai kiáltványa esetleg még elfogadható lenne olyan pogányok részéről, akik a Hit fényétől és a Szeretet tüzétől meg vannak fosztva. De annak, aki a Szent Kereszttség erejéből az istengyermekség kegyelmével rendelkezik, el kellene borzadnia attól a gondolattól, hogy megépülhet a szentségtörő Bábeli Toronynak egy modern változata, amelybe Krisztus egyetlen igaz Egyháza, a Választott Népek tett ígéret örököse, együtt költözhet be azokkal, akik a Messiást tagadják, és azokkal, akiket még a Három Személyű Egy Isten pusztá gondolata is megbotránkoztat. Isten szeretete nem ismer mértéket, és nem tűr megalkuvást, különben nem lenne az, ami nélkül lehetetlenség megmaradni Benne: *qui manet in caritate, in Deo manet, et Deus in eo* [aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne (1Jn 4,16)]. Nem sokat számít, hogy az egy nyilatkozat, vagy a Tanítóhivatal álláspontja: jól tudjuk, hogy a többértelmű *mens* szóval az újítók köntörfalaznak, hogy tévhitet terjeszthesse. És jól tudjuk: az ilyen ökumenikus és vallásközi kezdeményezéseknek nem az a célja, hogy a Krisztus egyetlen Egyházától távol levőket *megtérítse*, hanem hogy eltérítse és megrontsa azokat, akik még a Katolikus Hithez ragaszkodnak, elhithetve velük, hogy kíváncsiak egy nagy világvallás, amely a három nagy Ábrahám vallást „egy akolban” hozza össze, ami a szabadkőművészeknek az Antikrisztus uralmát előkészítő diadala! Hogy ez egy dogmatikus bulla, egy nyilatkozat vagy egy Scalfari által készített interjú a *La Repubblica* hasábjain, az nem sokat számít, mert Bergoglio szavait támogatói csak azért lesik, hogy azokra olyan kezdeményezésekkel válaszolhassanak, amelyeket már régen előkészítettek és megszerveztek. Ha pedig Bergoglio nem követné a kapott utasításokat, teológusok és papok készek lamentálni Ferenc pápa esetleges lemondását előkészítő „magányossága” miatt (ahogy például egyik minapi írásában Massimo Faggioli tette). Egyébként sem az lenne az első eset, mikor a pápát addig használják, amíg megfelel terveiknek, és megszabadulnak tőle, vagy támadják, mihelyst nem felel meg.

Az Egyház múlt vasárnap ünnepelte a Szentháromságot, és a Breviáriumban a *Symbolum Athanasianum* recitálását ajánlja, melyet a zsinati liturgia eltörölt, és az 1962-es liturgikus reform csak két alkalomra kárhoztatott. Annak az eltüntetett *Symbolumnak* az első szavai arany betűkkel vannak vésve:

„*Quicumque vult salvus esse, ante omnia opus est ut teneat Catholicam fidem; quam nisi quisque integram inviolatamque servaverit, absque dubio in aeternum peribit* – Aki megváltott akar lenni, annak mindenk előtt a katolikus hithez kell ragaszkodnia; mert aki nem tartja meg ezt a hitet egészében és sértetlenül, az kétségtelenül elkárhozik.”

† Carlo Maria Viganò, 2020. június 9.

(Forrás: onepeterfive.com. Angolból fordította: Somogyi György)

Ellen kell állnunk a Sátán világkormányának, és ha szükséges, mártírokká kell válnunk

Athanasius Schneider püspök, Astana kazahsztáni segédpüspök a múlt hónap végén rövid látogatásra Franciaországban járt. Interjút adott a LifeSite-nak, a COVID-19 jelenlegi helyzetével kapcsolatban, ami Schneider püspök szerint „egészségügyi diktatúrát” eredményezett. Megerősítette azt a véleményt, miszerint a „rabszolgaságra ítélik az emberket”, amit az „abszurd” intézkedések révén hoznak létre,

Franciaországban ma már kötelező a maszkok viselése a nyilvános helyzetekben, a munkahelyen, a templomokban és a tömegközlekedésben, valamint néhány városközpontban, sőt egész városokban (esetenként a vidéki külvárosokban is), például Párizsban, Rennes, Bordeaux, Lyon és Nizza, függetlenül attól, hogy az ember tömegesen vannak-e vagy teljesen egyedül.

A kötelező maszkokról szólva Schneider püspök elmondta: „A maszk amelyet a lakoságnak viselnie kell tulajdonképpen egy jel ami aránytalan módon van alkalmazva. Ez a jel azt szimbolizálja, hogy a minden ember az ő kezükben van, és engedelmes rabszolgákként és marionettekként akarnak bánni velük. Ez nagyon veszélyes, és mély aggodalomra ad okot.”

Schneider püspök a LifeSite-nek elmondta, hogy attól tart, hogy a COVID-19 járványt az „irányítás” révén az „Egy Világ Kormánya” felé vezető úton használják fel.

Felszólította a katolikusokat, hogy ne csak imádkozzanak hanem egyesüljenek mindazokkal, akik kiállnak a járványos helyzetben a helyes és normális higiénia túlélő intézkedések abszurditása ellen, hanem tegyenek tanúbizonyságot az örök élet valódi reményéről: és ne essen pánikba.

Mindannyian Isten kezében vagyunk. A kormányok viszont azt akarják elhitetni az emberekkel, hogy teljesen a ő kezükben vagyunk, és majd ők megvédnek minket. Ez nagyon veszélyes” – mondta Schneider püspök.

Felszólította a hű katolikusokat is, hogy folytassák a tavaly júliusban indított eucharisztikus keresztes hadjáratot annak érdekében, hogy jóvátételt tegyenek a Legszentebb Szentség ellen elkövetett „szentségtörésért”, amelyeket a COVID-válság magával hozott.

„A jövőben Schneider püspök azt gyanítja, hogy valamilyen módon az összes kormányt és minden embert kényszerítenek majd arra, hogy elfogadják a kötelező oltást, amik között lehet olyan is, ami abortált gyerekek génjeinek felhasználásával hoztak létre”.

„Most még nem erősítem meg, hogy ez meg fog történni, de az a gyanúm, hogy ez az idő hamarosan eljőhet.

A Sátán és a világkormány – végső soron a szabadkőműves világkormány – mindenkit, még az egyházat is, arra kötelezheti, hogy ilyen módon fogadja el az abortuszt.

És ezért nagyon erősen ellen kell állnunk ha ez megtörténik. Sőt el kell fogadnunk, hogy mártírok legyünk” – mondta Schneider püspök.

Itt található Athanasius Schneider püspök teljes interjúja. Szeptember 29-én, Szent Mihály arkangyal ünnepén vették fel.

2020. október 2. – (LifeSiteNews) Schneider püspök

Így próbál rabul ejteni az ördög

Talán soha nem írt ennyire rázós témáról blogbejegyzést Bese Gergő atya: tabuk nélkül a démonokról, a kísértésről!

Alig kezdődött el a tanév, de már jobbnál jobb kérdésekkel bombáznak újdonsült diákjaim itt a déli végeken, Jánoshalmán. A témák között megjelentek a szokásosak: cölibátus, papi hivatás, Isten büntet – nem büntet, de persze a szexualitás mellett ismét előkerült az ördögtől való megszállottság, ördögűzés témája is. Egy futásból adódó baleset ágynak döntött, így – mozgásban korlátozva – több időm van időm szakkönyveket tanulmányozni, hogy a katedrán a leghitelesebb válaszokkal tudjam okítani a rám bízottakat.

Francesco Bamonte *Megszállottság és ördögűzés* című könyve zseniálisan mutatja be az ördög ténykedését, és persze az ördögűző emberfeletti megpróbáltatásait a lélekmentés kemény küzdelmében.

A legnagyobb baj az, hogy sokan kétségbe vonják a gonosz létezését és elbagatellizálják a rossz jelenlétét a világban. Azzal nyugtatják magukat, hogy a bűn mindig jelen volt a világban, nem új keletű a társadalmak romlott életmódja. Viszont a 21. században a harc napról napra intenzívebben folyik. A

sátán nincs egyedül, elfajzott szellemek sokasága veszi körül, akiket démonoknak nevezünk és közösen egy rendezett és szervezett birodalmat alkotnak, amelyet ő irányít.

Ezek a lények jónak teremtettek, szabad és visszavonhatatlan döntéssel elutasították Isten szeretetét és országát, ezzel létrehozták a poklot. Gyűlölik az Istent és az embert! Céljuk, hogy elszakítsák az embert Istentől és az örök kárhozatra juttassák.

De ha a sátán ilyen komoly veszélyt jelent az életünkre, akkor az Isten miért nem pusztítja el, miért hagyja, hogy az egész világot megmérgezze? A kérdés nagyon jó és a választ a kísértésben találjuk meg, pontosabban a kísértéssel szembeni ellenállásunkban. A gonosz tevékenységét a magunk hasznára tudjuk fordítani, az éberségünkön keresztül. Amennyiben nem vagyunk résen, és a figyelmünk ellankad, máris nehezebben tudjuk megkülönböztetni a jót és a rosszat. Istennek viszont olyan társakra van szüksége, akikből nem hiányzik az éberség – ez pedig nem mindig igaz a mai emberekre, ránk.

Hiba az is, ha túl sok képességgel ruházzuk fel a gonoszt, egyenesen Istennel egyenrangúvá tesszük.

Teremtett lényről van szó, és ezért csodákra nem képes, az emberi természet felülmúló dolgokra viszont igen – ilyen az ámtás vagy a hamis trükkök. A démonok tisztán szellemi lények, nem rendelkeznek térbeli dimenzióhoz kötött testtel, ezért ott vannak, ahol tevékenykednek. Ezzel magyarázható, hogy egy démon egyidejűleg több személy testébe is behatol.

A démonok nem láthatnak a lelkünkbe, és nem ismerhetik a gondolatainkat, viszont megfigyelik szavainkat, arckifejezésünket, viselkedésüket, gyenge oldalunkat, és ezekből következtetnek. Nem képesek látni a jövőt, de azt igen, hogy a cselekedeteinknek mi lesz a következménye.

A démoni megszállás a test használata a gonosz lélek részéről, aki a saját tulajdonának tekinti, és saját tetszése szerint használja azt. Nem birtokolja a testet, egyszerűen belép, és parancsol neki, zsarnoki hatalmának engedelmessé tette anélkül, hogy áldozata képes lenne védekezni ellene. Aki rendszeresen a halálos bűn állapotában van, az lelkiileg a démonok rabszolgája, a halálos bűnben élők többségének testét azonban nem szállják meg. Felesleges tovább mélyíteni a „kapcsolatukat”, hiszen a bűnben való megátalkodottság már a felé vezető út. Ez azt jelenti, hogy az emberek között gyakorolt, és legelterjedtebb démoni tevékenység nem a megszállottság, hanem a kísértés, ellenségünk ugyanis az érzékeinkre hatva – külsőkre (látás, tapintás, hallás, szaglás, ízlelés) és a belsőkre egyaránt (emlékezet, képzelet, értelem) – próbál érzéki dolgokra csábítani.

A kísértés jelenti a legnagyobb veszélyt és okozza a legnagyobb kárt, mert közvetlenül szembehelezkedik a megváltás tervével és az Ország építésével. Az érzékeink képesek leggyakrabban a bűnre csábítani, ezért is olyan kifinomult az ördög ezen a területen. Gondoljunk az átszexualizált mindennapokra. A reklámok, filmek, játékok mind azt a szabados ideált nyújtják a fogyasztónak, amelyből nem lehet jól kijönni, ha az ember belebonyolódik.

A sátánnak nincsenek barátai, csak rabszolgák, akik naivan a barátainak hiszik magukat. Vannak olyanok, akik önként keresik a vele való kapcsolatot. A gonosz szándékok fekete miséken vagy más szeánszokon keresztül akarnak egyesülni. Őket nem zaklatja, gyötri a sátán, elég az önként választott szenvedés.

Viszont ha valaki fel akarja mondani a szövetséget, elkezdődik a zaklatás, a sátán nem akarja elveszteni.

Támadásainak első hullámában a Biblia Isteneben való hitet és kötődést torpedózza meg, ezt követi az értékek teljes felforgatása, amikor a normális abnormálissá válik, az abnormális pedig követendő példa lesz, majd az egyén abszolút felmagasztalása következik. Ez a mézesmadzag jelent meg a Paradicsomban is, a bűnbeeséskor: „*Olyanok lesztek mint az Isten!*” (Ter. 3,5), az ember hiúsága pedig engedett ennek a csábításnak. A továbbiakban a megerősödött EGO pedig a saját feje után megy, azt tesz, amit csak akar, korlátok nélkül (Élj a mának! Valósítsd meg önmagad! Dolce Vita!...), viszont ennek is megvannak a következményei! A legnagyobb problémát azonban abban látom, hogy aki a Szeretetet elcserélte az evilági múlt élvezetekre és lerombolta az istenképiséget, az másokat is erre az alacsonyabb szintre akar lehúzni.

Ezt nem szabad hagynunk!

Bese Gergő

<https://777blog.hu/2020/09/06/igy-probal-rabul-ejteni-az-ordog-bese-gergo-irasa/>

„Ne vígy minket a kísértésbe”

Történt egyszer, halljuk Lukács evangéliumában, hogy miután az Úr Jézus éppen imádkozott, amikor befejezte, egyik tanítványa kérte: „*Uram, taníts meg minket imádkozni*”. Ekkor tanította meg a Mester a Miatyánk szavait. Az Úr imádsága (*Oratio Domini*) Krisztus követőinek a számára az imádság mintája, amelynek szentírási szavait változatlan formában használjuk a liturgiában az Egyház kezdete óta (vö. *Didakhé* 8,2; Mt 6,9–13).

Isten szava eleven és átható

A Szentírás Istennek a Szentlélek által írásba foglalt szava, amelynek a négy Evangélium a szíve és középpontja. A Szentírás és a Szenthagyomány együttese az isteni egyetemes kinyilatkoztatás, ami az Egyház számára a teljes és csorbíthatatlan hitleteteményt jelenti. A Tanítóhivatal nem áll Istennek az írott és áthagyományozott Igéje fölött, hanem Neki szolgál: a Szentlélek által hallgatja, őrzi, magyarázza és hirdeti azt a világ végéig.

Az Úr imádsága, amely az evangélium első kihirdetésében, a hegyi beszéd részeként hangzik el (Mt 6,9–13; Lk 11,2–4), az egyetemes kinyilatkoztatás része. A legteljesebb tisztelet illeti minden egyes elemében, különös tekintettel arra, hogy közvetlenül az Üdvözítőtől származik. Az imádság mintájaként nekünk tanított szavakra vonatkozóan is áll, hogy azt mindenekelőtt hallani és megőrizni, majd kifejezni és hirdetni kell.

Isten szava, és legfőképpen a testté lett Ige, a mi Urunk Jézus Krisztus tanítása az igazság kimeríthetetlen forrása számunkra (Jud 3,14; Ef 3,8; Róm 11,33), mert Ő maga az Igazság (Jn 14,6). „*Az Isten szava ugyanis eleven, átható és minden kétélű kardnál élesebb, behatol a lélek és szellem, az íz és a velő gyökeréig, megítéli a szív gondolatait és érzéseit.*” (Zsid 4,12) Az Úr minden áldott kijelentése szüntelen imádatra, hódolatra, alázatra, hallgatásra kell, hogy ösztönözzön minket. Elmélkedésünk és szemlélődésünk véget nem ér, és az örökkévalóságban fényeskedik szüntelenül, mert Isten fönsége és nagysága végtelen (Zsolt 8).

Végso kiértékelésben elmondható, hogy Jézusnak egyetlen kijelentése sincsen, amely mindenestül és végérvényesen megérthető, teljességgel kimeríthető volna a számunkra. Ez az oka annak, hogy az Egyház igehirdetése az evangélium új és új mélységeibe és magasságaiba hatol be a Szentlélek révén. A Miatyánk egyetlen szavának értelme sem fűrkészhető ki, közelíthető meg imádság, hallgatás és szemlélődés nélkül. A latin rítus hagyományos (*usus antiquior*) formájában a szentmise kánonja zárásaként a pap ajkán megszólaló *Miatyánk* nem véletlenül a tanítványok *csöndes hallgatásába* vonja be a híveket.

A Mester titokzatos imája

Az Úr által tanított imádság *Tertullianus* szerint „*az egész evangélium breviáriumát*” tartalmazza (*De Oratione* 1, 6: CCL 1, 258; PL 1, 1255). Szent Ágoston mondja, hogy „*ha átfutod a Szentírás minden imádságát, úgy vélem, nem fogsz találni semmit, amit az Úr imája ne tartalmazna és ne foglalna magában.*” (*Epistula* 130, 12, 22: CSEL 44, 66; PL 33, 502)

Ebben az imádságban egyszülött Fiú adja nekünk azokat a szavakat, melyeket az Atya neki adott (Jn 17,7–8). A Szentlélek gondoskodik arról, hogy ezek a szavak bennünk „*lélek és élet*” (Jn 6,63) legyenek. (Júd 1,20; Róm 8,26) Sőt gyermeki imádságunk módja és lehetősége is egyaránt abból fakad, hogy az Atya „*elküldte (...) Fiának Lelkét a szívünkbe, aki így kiált: Abba, Atya!*” (Gal 4,6). Ekképpen látható, hogy a Miatyánk mondásában a Szentháromság mindhárom személye részt vesz.

A kísértés kérdése

Bár mélyebb megfontolás alapján látható, hogy az Úr Jézus imájának minden egyes kérése kommentárt igényel, a gyöngé és evilági felfogóképességgel sokaknak különösen is nagy nehézséget okoz helyesen értelmezni, mit jelent ez: „*És ne vígy minket kísértésbe*” (Mt 6,13). Pontosan mi található itt a Szentírásban? Mit jelent a kísértés? Mi ennek az imádságnak a helyes értelme?

A pontos szöveg

Az Úr imádságának szóban forgó része így szól: „*És ne vígy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a Gonosztól.*” (Mt 6,13) Görögül ekképpen hangzik: **καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.** A szövegrész két kulcskifejezése: **εἰσενέγκῃς** (eiszemenkés) – vigyél be (verb. a. coni. aor. sg. 2.) és a **πειρασμόν**, (peirazsmón) – próbatétel, kísértés (nm. m. sg. acc.). Az igekötős *bevitelnek* grammatikailag a tárgyesetben levő *kísértés* a célja. Érdemes megjegyezni azt is, hogy Lukács evangéliumában – ahol az ima néhány részletben különbözik Máté idézetéhez képest – itt ugyanaz a szófordulat szerepel (Lk 11,4).

A mondat értelme nyelvtanilag vitán felül áll. Az evangéliumok alapján semmi kétség, hogy Jézus ezeket a szavakat használta és nem mást, amikor tanítványai kérésére imádkozni tanította őket. (Lk 11,1–4, Mt 6, 9–13). Ennek megfelelően az Egyház hivatalos latin fordítása, a Vulgata is így adja vissza a szöveget: „*Et ne nos inducas in tentationem*” – „*És ne vígy minket a kísértésbe*”.

Kísértés Jób történetében

A Szentírás számos támpontot ad annak megértésében, miért és hogyan engedheti meg Isten a kísértést. „*Fiam, ha Istennek szolgálni kívánsz, készülj el a megpróbáltatásokra.*” (Sirák 2,1) Az Ószövetségben kiemelkedik Jób szenvedésének a története. Jób könyvének görög és latin fordításában azt olvassuk, hogy „*kísértés az ember élete a földön*” (Jób 7,1). Jób kísértése és meg-

próbáltatása megmutatja számunkra az Isten akaratából való megkísértettség lehetőségét.

Jób igaz ember volt, ezért Isten megáldotta, gondoskodott jólétéről, és megóvta minden bajtól. Az ördög azonban kétségbe vonta a hitét: „*Csak nyújtsd ki egyszer a kezedet és nyúlj hozzá egész vagyonához! Szavamra, szemtől szemben fog majd káromolni!*” (Jób 1,11)

Isten megengedte, hogy Jób elveszítse összes gyermekét, szolgálait, tevéit, szarvasmarháit, juhait, azaz mindent, ami számára kedves és értékes volt. Elveszítette egzisztenciáját, és végül még az egészségét is. „*Jóbot rosszindulatú fékely sújtotta tetőtől talpig.*” (Jób 1,13–2,9)

Jób válasza minderre mindig ugyanaz volt: „*Meztelen jöttem ki anyám méhéből és meztelen térek oda vissza; az Úr adta s az Úr elvette, amint az Úrnak tetszett, úgy lett, legyen áldott az Úr neve!*” (Jób 1,21) Felesége sem értette meg rendületlen hitét, szemrehányását fejezte ki, mire Jób így válaszolt: „*»Balga nő módjára beszélsz! Ha a jót elveszjük Isten kezéből, a rosszat miért ne vennénk?« Mindezekben sem vétkezett Jób az ajkával.*” (Jób 2,10)

Jézus Krisztus megkísértetései

Az Úr imádságának hatodik kérése mélyebb megértéséhez vezet Jézus pusztai megkísértésének a szemlélése (Mt 4,1–11; Mk 1,12–13; Lk 4,1–13). „*Akkor a Lélek elvezette Jézust a pusztába, hogy megkísértse az ördög.*” (Mt 4,1) Kissé szorosabban ragaszkodva a görög szöveghez, ugyanezt így is fordíthatnánk: „*Akkor Jézus vezetett a pusztába a Lélek által, megkísértetni az ördög által.*” (Mt 4,1) A szöveg analíziséből kiderül, hogy egyértelműen a Lélek az, aki Jézust a pusztába vezeti, és ezáltal kiteszi az ördög kísértésének.

Jézus háromszoros megkísértése az ördög műve, de Isten megengedte azokat egyszerűen Fia számára. A Messiás nyilvános működése kezdetén történt megpróbáltatás Krisztus szenvedéseinek is a nyitánya, amely getszemáni kertben és a kereszten teljesedett be.

Amikor Jézus szenvedése előestéjén vérrel verítkezett, arcra borulva így imádkozott: „*Atyám, ha lehetséges, múljk el tőlem ez a kehely. De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.*” (Mt 26,39) Nagypénteken pedig, a keresztfán függve, rettenetes testi-lelki kínok közepette felkiáltott az Atyához: „*Istenem, Istenem, miért hagytl el engem?*” (Mt 27,46; Zsolt 22,2)

Az Atya jóváhagyta, hogy a Fiú elszenvedje a próbatételnek és a kísértésnek ezeket a fokozatait. „*Ó, testi mivoltának napjaiban imáit és könyörgéseit nagy kiáltással és könnyhullatással bemutatta annak, aki megszabadíthatta őt a haláltól; és meghallgatást is nyert hódolataért. Bár Isten Fia volt, engedelmességet tanult abból, amit elszenvedett; és amikor eljutott a tökéletességhez,*

örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik engedelmeskednek neki, mivel Isten főpapnak nevezte őt Melkizedek rendje szerint.” (Zsid 5, 7–10)

Péter megkísértése

Krisztus követése részesedést jelent szenvedéseiben is. „*Aki nekem szolgál, kövessen engem, és ahol én vagyok, ott lesz a szolgálom is.*” (Jn 12,26) „*Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl a keresztyét és kövessen engem*” (Mt 16, 24; Mk 8,34–9,1; Lk 9,23–27)

Az Úr Jézus világosan beszél Péternek arról, hogy Isten engedélyével a Sátán kísértésének ő is és a tanítványok is ki lesznek téve. „*Simon, Simon, a sátán kikért titeket, hogy megrógtáljon benneteket, mint a búzát. De imádkoztam érted, nehogy megfogyatkozz a hitedben. Amikor megtérsz, te erősíted majd meg testvéreidet.*” (Lk 22,31–32) Ennek a próbatételnek az erejét és a saját gyöngeségét Simon nem fogta fel, és így válaszolt: „*»Uram, kész vagyok velle a börtönbe és a halálba is menni!« De Jézus azt felelte: »Mondom neked, Péter: mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor is letagadod, hogy ismeresz engem.«*” (Lk 22,33–34)

Nyelvészeti spekuláció

Az Úr Jézus által tanított imádság elsődleges forrása az evangélium görög nyelve. Feltételezhetően eredetileg arámul hallhatták elsőként a tanítványok. Bár az Úr imájának arám szövegtanúja nem ismert, nyelvészetileg lehet úgy okoskodni, hogy az arám nyelvben létezik egy műveltető jelentésű igemód. Az arámihoz nagyon közel áll a szír nyelv, ezért a Miatyánk ősi szír fordításából talán következtetni lehet „az eredeti” arám nyelvű szöveg sajátosságaira. Ebben az esetben a Miatyánk kérdéses sorában alkalmazott igeidőben a műveltető mód is benne rejlik, magyarul: *ne engedj kísértésbe jutni vagy esni.*

Ha igaz is lehet ez az okoskodás, fontos hangsúlyozni, hogy a nyelvészeti gondolkodás segítheti ugyan a helyes értelmezést, de nem írja felül azt a tényt, hogy a Szentlélektől sugalmazott, kanonizált szöveg, amelyről az Egyház a latin fordítást is szó szerint veszi, a görög változat. Vagyis Istennek az akarat az, hogy az Úr imádságát a közismert, kanonizált görög formula szerint használjuk imádságunkban, elmélkedésünkben és igehirdetésünkben.

A zsidó imák nyelvezete

A kísértések Isten által való megengedésének, mintegy „belevitelének” a tudata héber sajátosság, és nem tekinthető csupán úgy, mint a görög nyelv valamiféle korlátoltsága. Ezt bizonyítja, hogy Jézus imádságának szinte minden

eleme megtalálható az ószövetségi liturgikus hagyományban, beleértve a hatodik kérést is.

Az Úr Jézus imádságában példamutatóan gyakorolja, egyúttal messze meg is haladja a hagyományos zsidó imádság keretrendszerét. Jézus földi életében gyakran imádkozott, elvégezte a szokásos imádságokat: étkezés előtt áldást mondott, imádkozott fontos tettei (pl. csodatételek), döntései (pl. apostolok kiválasztása) előtt, virrasztott egyedül és tanítványai körében, a Szentlélek örömeiben (Lk 10,21) és halálfélelmében (Mk 14,35). Imádságát az Atyával való folytonos, élő kapcsolat jellemzi leginkább. Az Üdvözítő itt a földön szüntelen imádságban élt, lelke mindig együtt volt az Atyával (Jn 1,51), mindenben az Atya akaratát kereste (Jn 4,34; 8,29) és folytonosan vele volt (Jn 8,29).

Az Úr Jézusnak az Atyával való egészen újszerű, gyermeki kapcsolatra tanító imádságában azonban felfedezhetjük a zsidó hagyományokat is. A Miatyánk szavaiban felismerhetők a Jézus korában használt régi zsidó imák (a *Kaddis*, vagy a *ros hásonó* és a *jom-kippur* imái stb.) bizonyos formulái. Például a Miatyánk invokáció (*Ovinu*) a héber imádságokban gyakori, mint ahogyan a „szenteltessék meg a Te neved” és a „jöjjön el a Te országod” kifejezések is visszatérő kérések a zsidó imákban.

Hasonlóan gyakori kérés a héber imádságokban, hogy „a rossz dolgoktól óvjál meg”, „Ne vígy minket sem bűn, sem vétség, sem kísértés, sem becstelenség hatalmába”. A „ne vígy minket kísértésbe” a zsidók reggeli imádságában (Beráchót 60b) az Ószövetség idejéből ismert, de napjaink talmudista zsidóságában is tovább él.

Szent Pál apostol a kísértésről

Az Üdvözítő magára öltötte az emberi természetet, és azonosult a gyarló és bűnös ember sorsával. „Ő azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazságossága legyünk oáltala.” (2Kor 5,21) „Főpapunk ugyanis nem olyan, aki ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, de bünt nem követett el.” (Zsid 4,15) Megismerte a testi és a lelki szenvedés legnagyobb mélységeit, amelyben hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott és könyörgött az Atyához.

„Ő, testi mivoltának napjaiban imáit és könyörgéseit nagy kiáltással és könnyhullatással bemutatta annak, aki megszabadíthatta őt a haláltól; és meghallgatást is nyert hódolatáért.” (Zsid 5,7)

Isten fogja tudni, mi micsoda, milyen kísértés az, amely hasznos számunkra üdvösségünk szempontjából, és mely kísértés az, amely halálunkat, kárhozatunkat okozhatja. Szent Pál írja: „Hűséges az Isten, erőtkön felül nem hagy

megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírjátok.” (1Kor 10,13; vö. 2Pt 2,9)

Pál apostol arra tanít, hogy az erőn felüli kísértésektől szabadít meg Isten: „Isten hűséges, és nem engedi meg, hogy erőtkön felül szenvedjétek kísértést, hanem a kísértéssel együtt a szabadulást is megadja, hogy elviselhessétek.” (1Kor 10,13) Mert igaza van Dávidnak: „Akik könnyek között vetnek, majd ujjongva aratnak.” (Zsolt 126,5)

Mindebből következik, hogyha az Úr Jézus is imádkozott kísértések idején, mennyivel inkább szükségünk van nekünk, gyarló halandóknak arra, hogy azt mondjuk: „Ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a Gonosztól”.

Szent Jakab apostol levele

Jakab apostol így ír a kísértésekkel kapcsolatban: □ *Mindig örömmel tartsátok, testvéreim, ha különféle kísértésbe estek, hiszen tudjátok, hogy a hitetek megpróbálása állhatatosságot szerez. Az állhatatosság pedig tökéletességre viszi a tetteket, hogy minden fogatkozás nélkül tökéletesek és hibátlanok legyetek.*” (Jak 1,2–4)

„Boldog az az ember, aki a próbatételt elviseli, mert ha hűnek találják, elnyeri az élet koronáját, amelyet Isten az őt szeretőknek megígért. Senki se mondja, amikor kísértést szenved, hogy »Isten kísért«, mert Istent nem lehet rosszra kísérteni, és ő sem kísért senkit. Mindenkit, aki kísértésbe esik, a saját kívánsága vezeti felfelé és csábítja a rosszra. A kívánság pedig, mihelyt megfogant, bűnt szül, a bűn pedig, ha elkövetik, halált okoz.” (Jak 1,12–15)

A kísértések az érdemszerzés lehetőségét biztosítják a számunkra, és ezért örövendeteseek. A kísértésben az esetleges elbukást sohasem Isten idézi elő, hanem a bűnös kívánságunk. Ezért buzdít bennünket Jakab apostol a bűnös kívánság és hajlam legyőzésére, és a hit tettekben való megvallására (Jak 2,14).

Hippói Szent Ágoston a bűnök kijavításáról és az erények erősítéséről

A görög és latin egyházatyák (*Origenes, Szent Ciprián, Nisszai Szent Gergely, Szent Ágoston, Johannes Cassianus, Szent Maximosz* stb) sokféle magyarázat segítségével világítják meg számunkra az Úr imádságának hatodik kérését.

Hippói Szent Ágoston szerint Isten megengedi, hogy kísértések érjenek minket. Ezáltal megnyilvánulnak azok a *viciumok* és *erények*, amelyek még önmagunk előtt is rejtve vannak. Isten tehát megengedi, hogy a Sátán megkísértse az embert, mert ez a bűnök büntetésére és kijavítására, valamint az erények gyakorlására szolgál. A hatodik kérés valójában az erőn felüli megkísér-

tésre vonatkozik, arra, hogy megkísértve ne bukjunk el. „*Nem azért kell tehát imádkoznunk, hogy ne kísértessünk meg, hanem, hogy ne vitessünk kísértésbe. Akkor »vitetünk«, ha olyasmi történik, amit nem tudunk elviselni.*”

Aquinói Szent Tamás a hervadhatatlan koszorú szerzésére sarkall
Aquinói Szent Tamás így ír: „*Krisztus megtanít bennünket arra, hogy ne azt a kegyelmet kérjük az Atyától, hogy ne legyünk kitéve a kísértésnek, hanem azt, hogy ne vitessünk az olyan kísértésbe, amely a bűnbe visz.*” Mert a kísértés legyőzésével hervadhatatlan koronát nyerünk.

„*Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni! Inkább attól féljete, aki a kárhozatba vetve a testet is, a lelket is el tudja pusztítani!*” (Mt 10,28) A kísértés imádság és kegyelem által próbatétel, ami a javunkra szolgálja, de ima és közbenjárás nélkül a kárhozatba visz minket. Szent Tamás azt is elmondja, hogy az embert a *saját teste*, az ördög és a világ viheti bűnbe.

A test és a testi vágy Krisztus nélkül ellenállhatatlan erővel sodorja az embert a rossz irányába (Róm 7,14–25). Még a hívőt is, akinek a teste ugyan meghalt a bűnnek (Róm 8,10), a kívánságai azonban állandóan kísértik a bűnre (Róm 6,12; 13,14; Gal 5,16.24; 1Pt 2,11). A pogányok azzal bűnhődnek, hogy Isten kiszolgáltatja őket szenvedélyeiknek (Róm 1,24–32).

A test a gyönyöröket keresi, és visszatart a jótól, elhanyagolja és akadályozza a lelket. „*A romlandó test teher a léleknek.*” (Bölcs 9,15) „*Belső emberi voltom szerint gyönyörűséget találok az Isten törvényében, de más törvényt látok tagjaimban, ez küzd értelmem törvénye ellen és a bűn törvényének foglyává tesz, amely tagjaimban van.*” (Róm 7,22) Ám ez, vagyis a test kísértése, szerfölött erős, mivel ellenségünk, tudniillik a test össze van kötve velünk. Szent Tamás idézi Boethiust, aki azt mondja, hogy semmiféle veszedelem nem árt hatékonyabban, mint a házi ellenség. Ezért vele szemben ébernek kell lenni. „*Ébren legyetek és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.*” (Mt 26,41) Ez az állandó veszélyeztetettség azt követeli tőlünk, keresztényektől, hogy szüntelenül kérjük Istent: „*ne vígy minket kísértésbe*” (Mt 6,13), ne engedje meg, hogy bűnt kövessünk el, hanem óvjon meg minket a bűntől, a rossztól.

Legerősebben az ördög kísért. „*Mert nem a test és a vér ellen kell tusakodnunk, hanem a fejedelemségek és a hatalmasságok ellen, ennek a sötétségnek a világkormányzói ellen.*” (Ef 6,12) Az ördög a kísértő maga: „*Nem kísértett-e meg talán titeket a kísértő?*” (1Thessz 3,5) Az ördög mindig a gyenge pontjainkon támad, ha testiekben nem, akkor a lelki téren, mint a gőg vagy a harag. Nem véletlenül figyelmeztet a kísértésben elbukó, majd bűnbánó és megtérő

Péter: „*Ellenségtek, az ördög, mint ordító oroszlán körüljár, keresvén, akit elnyeljen.*” (1Pt 5,8)

Az ördög módszere, hogy a rosszat jónak tünteti fel. „*Maga a sátán a világosság angyalainak tettei magát.*” (2Kor 11,14) Majd miután rábírta a lelket a bűnre, úgy megkötözi, hogy ne tudjon a bűnből felkelni. „*Combainak izmai egymáshoz fonódnak.*” (Jób 40,12) Így tehát két dolgot művel az ördög: elámít és az elámítottat megkötözi a bűnben.

A világ kísértése kétféle lehet. Először a földi dolgok mértéktelen és rendezetlen kívánsága által. „*Minden bajnak a gyökere a kapzsiság.*” (1Tim 6,10) Másodszor az üldözők és a zsarnokok által történő megfélemlítéssel. „*Mert mi sötétségtől vagyunk körülveve.*” (Jób 37,19) „*Akik jámborul akarnak élni Krisztus Jézusban, mindnyájan üldözést fognak szenvedni.*” (2Tim 3,12) Krisztus ezért nyugtat bennünket: „*Ne féljete azoktól, kik megölik a testet.*” (Mt 10,28)

Tamás hangsúlyozza: Krisztus nem arra tanított, hogy azt kérjük, ne szenvedjünk kísértést, hanem hogy *ne vitessünk* kísértésbe. Ha ugyanis az ember legyőzi a kísértést, koronát érdemel. Ezért tanít annak a kérésére, hogy ne vitessünk a kísértésbe beleegyező módon. „*Emberi kísértésnél egyéb ne érvényesüljön.*” (1Kor 10,13) Ugyanis a kísértés emberi, de a beleegyezés sátáni dolog. Az Úr imájában azt kérjük, hogy képesek legyünk elkerülni a bűnt, vagyis hogy ne kerüljünk olyan kísértésbe, amelybe beleegyezzünk és bűnbe esünk.

A kísértésben való elbukás mindig az ember bűnének a következménye. A kísértésekkel szemben igazából csak a megátalkodott, istentelen ember védetlen. A bűneiben megállapodott embertől az Úr megvonja kegyelmét, amelynek következtében az ember bűnbe esik. Ezért énekeljük a zsoltárban: „*Mikor erőm megfogyatkozik, ne hagyj el engem, Uram.*” (Zsolt 70,9) A kísértésekkel szemben azonban a szeretet egyetlen szikrája is képessé tesz az ellenállásra: „*Tengernyi víz sem tudja eloltani a szeretetet.*” (Én 8,7)

A kísértésben való elbukás ellen véd az Evangélium világossága, az értelem fénye, mondja Tamás. Ide idézi Dávid beszélgetését Istennel: „*Ragyogtasd fel szememet, hogy halálos álomba sohase merüljek, hogy sohase mondja ellenségem, legyőztem.*” (Zsolt 12,4–5). „*Kioktatlak és megtanítalak.*” (Zsolt 31,8) Ebben részesülünk az értelem ajándéka révén. És mivel nem egyezünk bele a kísértésbe, megőrizzük tisztán a szívünket, amiről Máté ezt mondja: „*Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meg fogják látni az Istent.*” (Mt 5,8), s ugyanezt találjuk Pálnál (1Kor 13,12) és Jánosnál is (1Jn 3,2): „*Látni fogjuk úgy, ahogy van.*” A görög *theorein*, 'látni' ige valóságos találkozás által való megismerést jelent, mint közvetlen kapcsolatot. A hit csak „*homályban és tükörben való*

látás” (1Kor 13,12) és rész szerint való megismerés. János evangéliuma is hasonlót tanít (1,18; 5,37; 6,46; 1Jn 4,22). A földön a legvilágosabb megismerést Jézus, a megtestesült Ige nyújtja. A Igazság megismerése által eljutunk az Isten színelátására (visio Dei).

Isten megengedő akarata

Isten megengedi az ember számára a próbatétel lehetőségét, hogy abban helyt álljon. Így engedte meg Isten a Paradicsomban összüleink megkísértését (1Móz 3–4), Jób szenvedését és az Úr Jézus kísértéseit is.

Isten **pozitív, aktív (szándéka szerinti) akarata**, a mi üdvösségünkre irányul, **megengedő akarata** pedig az üdvösség szabad elnyerését teszi lehetővé. A Sátán megátalkodottan és kényszeresen az elkárhozásunkat akarja elérni, ezért kísért bennünket minduntalan a bűnre. Isten szeretetből a mi üdvösségünket **akarja**, de **megengedi** a kísértést, hogy azokat legyőzve méltónak bizonyuljunk az üdvösségre.

A kísértésben való helytállás, tanúsítja az erényt, különösen a hitet. A jellemző kifejezés erre a kipróbáltság: *to dokimion* (Jak 1,3; 1Pt 1,7) vagy *a hé dokimé* (Róm 5,4; 2Kor 2,9; 8,2). Aki helytállt a kísértésben, kiállta a próbát, az kipróbált, azaz *dokimosz* (1Kor 11,19; Jak 1,12 stb.)

Az ember erénye kétféleképpen tehető próbára: a bűntől való tartózkodásban és a jó megtételében. „Fordulj el a rossztól és tégy jót.” (Zsolt 33,15) Az ember erénye tehát mérlegre kerül egyszer aszerint, hogy tartózkodik-e a bűntől, másszor pedig aszerint, hogy helyesen cselekszik-e.

Akkor valódi az erény, amikor készségessé tesz a jóra. Isten pontosan tudja, hogy mi lakik az emberben (Jn 2,25), de nemcsak az egyén megacélozását akarja, hanem a próbatételek által a választottakat is segíti, hogy Isten akarát megismerjék, és az erényekben kipróbált *győztesben* (Jel 2,7) példaképet kapjanak. Ezzel a szándékkal „kísértette meg” Isten Ábrahámot (1Móz 22) és Jóbót. De a mi Urunk és Mesterünk kísértését is azért engedte meg Isten, és az ördög kelepccéjének sötét mélységeit is azért tárta fel előttünk a kinyilatkoztatás, hogy Jézus fönséges győzelme az ember által fel nem fogható mélységű kísértésekben nagyszerűen kinyilvánuljon, példája a mi okulásunkra legyen, megszerzett érdeme bennünket erősítsen és elnyerje számunkra az üdvösséget.

Isten gyakran azért bocsát gyötrelmeket az igazakra, hogy miközben türelmesen elviselik, az erényben előrehaladjanak, életszentségben növekedjenek és sokak javára kitűnő erényességükkel az üdvösség szolgálai legyenek. „Az Úr, a te Istened próbára fog tenni, hogy megtudja, csakugyan szeretitek őt vagy nem.” (5Móz 13,3) Ennek alapján értjük meg a próféta lelkesedését:

„Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket.” (Hós 6,1)

Az Úr imádságát nem szabad megváltoztatni

- 1. A Miatyánk kanonizált görög szövege sugalmazott.** A Szentírás a teljes és csorbítatlan hitletétemény része, amely nemcsak tartalmában, hanem a nyelvi megfogalmazásában is a *Szentlélek* irányítása alatt született meg. Az Egyház tanítása szerint a Szentírás minden könyvének tartalmát és előadási formáját is Isten akarata határozta meg. A *Szentlélek* úgy vezette az emberi szerzőt, hogy azt és csak azt írja meg, amit Isten akar (*theopneusztosz, inspiratio*). Isten szava tudatos, szabad emberi együttműködéssel lett megfogalmazva, ugyanakkor *isteni tekintéllyel és tévedhetetlen bizonyossággal* jellemezhető, mert abszolút hatékony isteni akarat áll mögötte. Ezért megköveteli az embertől az *elfogadást* és az *engedelmességet*. Az Egyház mindig is úgy tekintette a Szentírást, mint ami tévedhetetlen bizonyossággal közli Isten szavát. A tévedhetlenség elsősorban az eredeti szövegre vonatkozik, amelyet a sugalmazott szerző írt, és amit az Egyház kanonizált, nem pedig az eltérő formákra vagy fordításokra.
- 2. A fordítások nem sugalmazottak.** Kétségtelen, hogy vannak egyes népek, amelyek fordításaiban vegyesen fordulnak elő a „*ne vígy minket a kísértésbe*” és a „*ne hagyd, hogy kísértésbe essünk*” formulák. Ezen fordítások közül egyik–másik középkori, sőt ókori eredetű. A példák közül nyelvészeti és történeti szempontból kiemelhető a *szír* változat. A fordítások azonban nem sugalmazottak, tehát a tévedéstől való mentesség csak annyiban vonatkozik rájuk, amennyiben megegyeznek a kanonizált eredetivel.
- 3. A Vulgata latin fordítása hiteles.** A Vulgata jogilag teljes mértékben hiteles latin fordítása az Egyháznak, amely a Miatyánk hatodik könyörgeésében szövegkritikailag is vitán felül álló módon, szóról szóra, pontosan közvetíti Isten szavát: „*ne nos inducas in tentationem*”.
- 4. A Szentírás számos támpontot ad a kísértés megértéséhez.** Az ószövetségi példákban, a Krisztus Urunkat ért kísértések elbeszéléseiből, a Megváltó tanításából, valamint az apostoli és katolikus levelekből tisztán kirajzolódik az Úr imádságában levő hatodik kérdés jelentése és értelme. Isten megengedi a kísértést, de a mi érdemszerzésünkre és dicsőségünkre akarja azt. Az evangéliumokban világosan halljuk, hogy Jézus Krisztust a Szentlélek vezette a pusztába, azért, hogy ott megkísértse az ördög. Ennek tudatában az egyetlen bölcs és helyes hozzáállás az,

ha a legnagyobb alázattal és hódolattal leborulunk az Úr imádságában megismert misztériumok előtt.

5. **A zsidó hagyomány nyelvezte is a kanonizált görög szöveggel rokon.** A héber imádságok alapján sincsen semmi okunk kételkedni a tekintetben, hogy az evangéliumok itt is hitelesen és pontosan közlik Isten szavát.
6. **A Szentírás szavain senki sem változtathat.** A sugalmazottság egyenes következménye, hogy abból sem elvenni, sem hozzátenni nem szabad, minden ilyen kísérlet tilalmas cselekedet. Az Egyház a Szent-hagyománnyal együtt a *megőrzésre, kifejtésre és hirdetésre* kapott felhatalmazást. Vonatkozik ez az Úr imádságának szavaira is, amelynek hűséges *megőrzése, magyarázata és továbbadása* az Egyház feladata. Semmiféle értetlenség, kétkedés vagy hitetlenség nem szolgálhat alapul ahhoz, hogy a Szentíráson bárki bármit megváltoztasson. Bizonytalanság esetén a *Szenthagyomány és a Tanítóhivatal* ad biztos eligazítást. Megérteni és megmagyarázni lehet a Szentírást, de átírni semmi esetre sem. A fordítások, amelyek mindig *egyfajta* értelmezés mentén születnek, hozzásegíthetnek a megértéshez, de Isten Igéjét, az Evangélium Igéit változtatni, és ezáltal meghamisítani nem szabad.
7. **Bárminemű változtatás Isten Igéjében az ördögtől van és nem Istentől.** Pál apostol világosan beszél: „*ha akár mi, akár egy mennybéli angyal más evangéliumot hirdetne, mint amit mi hirdetünk: átkozott legyen!*” (Gal 1,8) Minden változtatás vagy annak akár csak a látszata súlyosan sérti Istent, mert Isten akarata helyébe az emberi tetszést állítja. Botrányt okoz, zavart kelt, megtéveszt és hamis tanok melegágyává válik, relativizmushoz vezet, továbbá a tetszés szerinti változtatások végeláthatatlan igényét indítja el.

Az idő közel van

Az Úr imádságával kapcsolatos bizonytalanság elhintése és táplálása, a kanonizált normaszöveg használatától való tudatos eltérés a *Novus Ordo* egyes új hivatalos szövegeiben zavart idéz elő az Egyház hite és liturgiája egyik legérzékenyebb pontján. A beavatkozás hasonló ahhoz, ami korábban a szintén szentírási-liturgikus „*értetek és sokakért*” (*pro vobis et pro multis*) kifejezéssel történt. (Mint ismeretes, az új *Novus Ordo* népnyelvi kiadásokban a kilencvenes években széleskörűen elterjedt az eredeti szöveg átértelmezése és cseréje az „*értetek és mindenkiért*” formára. Az elfogadhatatlan módosítás mögött többek között dogmatikai tévedés húzódik meg. XVI. Benedek a javí-

tást ugyan elrendelte, de ezt több részegyház a mai napig nem hajtotta végre. Lásd „*Értetek és sokakért*”, Tengernek Csillaga 2009. szept.–okt.)

A Miatyánk szövegének a módosítási szándéka újabb bizonyossága annak a széleskörű hitehagyásnak, amiről az utolsó idők jellegzetességeként hallunk: „*Mert jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, hanem saját ízlésük szerint szereznek maguknak tanítókat, hogy fülüket csiklandoztassák. Az igazságot nem hallgatják meg, de a meséket elfogadják.*” (2Tim 4,3–4)

A kísértéssel kapcsolatos egyik legfontosabb intelem, hogy a Sátán kihasználja a hívők szorongatott helyzetét, hogy bűnbe vigye őket. Ha üldözés vagy szenvedés próbára teszi az Egyház tagjainak a hitét, megjelenik a kísértő, hogy rávegye őket az Istentől elpártolásra (1Thessz 3,5; 1Pt 5,8); ez különösen a végső időkre lesz érvényes (Jel 20,7).

„*Vírraszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan kész, de a test erőtlen.*” (Mt 26,41; Mk 14,38) „*Vigyázzatok tehát, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő!*” (Mk 13,33) „*Vírraszatok tehát, és minden időben imádkozzatok, hogy megmeneküljete mindattól, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt.*” (Lk 21,36)

Fülep Dániel, r.k. teológus

A sedevacantizmus modern luciferianizmus?

Valamennyien találkozhattunk már *sedevacantistákkal*, akik szerint egy eretnek nem lehet pápa, és az utolsó törvényes pápa (jó esetben) XII. Piusz volt. A *sedevacantisták* első- vagy másodkézből ismerik a hagyomány egyházon belüli üldözését és a tridenti mise eltiprását. Próbáltak küzdeni a Vatikánból a II. Vatikáni Zsinat óta folyamatosan áradó eretnekség ellen, és gyakran volt részük méltánytalan bánásmódban a helyi püspökök vagy papjuk részéről. Jól ismerik hitük igazságait, és világosan látják a liberalizmus, a modernizmus és számtalan más tévtanítás buktatóit. Vagyis igazhitű katolikusok – egy valamit kivéve. Az az egy hiányosságuk pedig lényegében a *kevélység*.

Az Egyház jelenlegi válságát már sokan hasonlították annak 4. századi válságához, amikor a püspökök többsége ariánus eretnek lett. A két válság között több párhuzamot is fel lehet fedezni. Az igaz hit olyan védelmezőikhez, mint *Szent Atanáz, Hilarius és Vercelli Eusebius* (aki nem tévesztendő össze az egyháztörténész Cesareai, sem a hírhedt ariánus Nikomédiai Eusebiussal) joggal hasonlíthatunk olyan főpapokat, mint *Lefebvre érsek* vagy *de Castro Mayer* püspök, vagy más olyan papok, akiknek üldöztetésben volt részük az igaz hithez való ragaszkodásuk miatt. És vannak olyan ördögi szerzetespapok is (mint *de Lubac, Congar, Rahner* és mások), akik Arius, Saturninus és Nikomédiai

Eusebius ténykedéséhez hasonlóan, a II. vatikáni zsinat előtt fertőzték meg az egyházat, és vetettek konkolyt a tanítás és a liturgia búzatábláiba. Aztán vannak azok az igazhitűek, akik ismerik az igazságot, de engednek a külső nyomásnak, és tessék-lássék az éppen diadalmaskodó eretnekekhez csatlakoznak (mint egykor Liberius pápa). Végül ott vannak azok, akik az eretnekek kártételét világosan látják, de ellenük a szakadás fegyveréhez nyúlnak, a saját kevélységük miatt. És ez teszi a *sedevacantistákat* hasonlóvá a *luciferiánusokhoz*.

Az utóbbiak nem sátánisták, hanem a szakadár Cagliarii Lucifer követői voltak. Nem tudjuk, ki lehetett az a 4. század eleji anya, aki kisfiának ezt a nevet adta, de ez a név Kr. u. 355-ben, a milánói zsinaton Liberius pápát képviselte: az ő nevében szállt szembe az ariánusokkal, és Szent Atanázsal együtt Krisztusnak az Atyával való egylényegűsége mellett érvelt. Az ariánusok azonban többségben voltak, és az őket támogató Konstanciusz császár az igazhitű főpapokat Luciferrel együtt megkorbácsoltatta, majd száműzte. Ráadásul hamarosan maga a pápa is engedett a császár nyomásának, és ariánus nyilatkozatot tett. Az igaz hit védelmezőinek sok viszontagság után csak a 362-ben tartott alexandriai zsinat szolgáltatott elégtételt, és békítette ki őket azokkal az ellenfeleikkel, akik tévtanaikat nyilvánosan visszavonták. A heves vérmérsékletű Lucifer azonban nem békült ki velük. Látva, hogy egykor ariánus üldözői és azok támogatói közül – a pápát is beleértve – mennyien a hivatalukban maradhattak, szakított az egyházzal, szakított Atanázsal, és néhány követőjével együtt – haláláig – Szardínia szigetére vonult vissza. Őket nevezzük *luciferiánusoknak*.

Akit ma megkísért az a gondolat, hogy az eretnekséget hirdető és botrányosan viselkedő pápát és főpapokat megtagadja, az emlékezzen *Szent Atanázra*, aki még az eretnekké lett Liberius pápával is „*egy fedél alatt*” akart maradni. Aki ma Ferenc pápát úgy bírálja, hogy székét foglaltnak tekint, az Atanázsal van „*egy fedél alatt*”, de aki úgy bírálja, hogy el is utasítja, az Cagliarii Luciferrel.

Michael Massey

(Forrás: onepeterfive.com. Angolból fordította: Somogyi György)

Jézus bemutatása a templomban

Karol Wojtyła

Az Egyház negyven nappal Urunk születése után mély értelemmel telt eseményt ünnepel. Tiszteletben tartja liturgiájával azt az időközt, mely a történet idejében is megvolt. A negyvenedik napon Isten Fiát, mint szegény szülők gyermekét, aki Betlehemben, istállóban született, bemutatják a jeruzsálemi templomban. A saját temploma ez: az élő Isten szentélye, ahova azonban, nem mint annak ura megy be, hanem mint a törvénynek alávetett gyermek. A törvény pedig előírja, hogy minden elsőszülöttért, születése utáni negyvenedik napon a szegények két gerlicét vagy galambot ajánlanak fel áldozatul annak jeléül, hogy a gyermeket Istennek szentelik (Lk 2,22-24. Kiv 13,2,15. Lev 5,7; 12,8).

Már ebben az eseményben, a Messiás templommal való első találkozásában, mélységes tartalom rejlik, melyet a Szentlélek egyetlen emberrel érzékeltetett és megengedte neki, hogy ezt ki is fejezze. Ez az ember: az agg Simeon, aki a gyermek láttán olyan szavakat kezd mondani, amelyek nem tőle, az embertől származnak. Prófétál: a Szentlélek erejével beszél, Isten helyett beszél, akinek a tiszteletére a jeruzsálemi templomot emelték, és aki annak törvényes ura.

Simeon szavait választottuk lelkigyakorlatunk vezető gondolatául. Az első rész, melyet a liturgia éneknek nevez, a világosságról tesz tanúságot, harminc évvel megelőzve Keresztelő János tanúságtételét. A második rész szavai elsőként tanúskodnak a keresztről, amely az egész Jézusnak, a Krisztusnak való ellentmondását fejezi ki.

A nagy ár kifizetésében Krisztus Anyja is részt vett, kinek lelkét, Simeon szavai szerint tör járta át, „hogy így megnyilvánuljon sok szív gondolata” (Lk 2,35).

A templomban való bemutatás időbelileg Krisztus Urunk születésével van kapcsolatban, de tartalmát tekintve Húsvét misztériumához kapcsolódik. Ez az első az események közül, melyben az újszülött messiási méltósága megnyilvánul. Ezzel van összekötve sokaknak a felemelkedése, sokaknak pedig a bukása a régi és az új Izraelben is. Az emberiség jövője tőle függ, az eljövendő századoknak ő az igazi Ura (Iz 9,6). Uralma ezzel, a zsidó törvények szerinti rituális felajánlással kezdődik, de csak a kereszti végső áldozatával nyeri el azt véglegesen, a szeretet örök tervei szerint.

Mondjunk igent az életre!

Szobrot állítottak Mohácson a meg nem születettek emlékére

„Magzatokért, gyermekekért, akiknek rövid földi élete ÜZENET” – olvasható a Keresztény Édesanyák Szent Mónika Közösség kezdeményezésére a mohácsi temetőben felállított emlékmű oldalán. A szobrot szeptember 15-én, a meg nem született gyermekek emléknapján áldották meg.

Ez az emlékhely szimbólum és jelkép – mondta Nyúl Viktor pasztorális helynök a szobor leleplezése és megáldása előtt. Jelképe a gyásznak, a szomorúságunknak és emlékhelye az imádságunknak. Gyászoljuk mindazokat a gyermekeket, akiket megölték az abortusz szörnyű bűncselekményével. Imádkozunk értük, engesztelünk, Isten irgalmát kérjük a családtagokra, minden emberre. Ugyanakkor ez az emlékhely kifejezi a reményünket abban, hogy Isten az irgalom, a megbocsátás Istene. Isten nem tesz egyenlőségjelet a bűn és a bűnös között. Isten a bűnt utasítja el, de a bűnös emberre mindig igent mond, meghívva őt a megtérésre, a bűnbánatra. Végül ez az emlékhely szimbóluma az új kezdetnek: elhatározásunknak az evangéliumban gyökerező életvédelem mellett.

A Pécsi Egyházmegye pasztorális helynöke buzdított, hogy legyen ez az emlékhely elhatározás a részünkről, hogy nemet mondunk a halál kultúrájára, nemet mondunk mindazon kísértésekre, amelyek az életet támadják; legyen ez egy elhatározás részünkről, fogjunk össze az élet védelmében, a gyengék, a gyermekek és az embriók védelmében.

Mi azért lehetünk itt, azért állhatunk itt, mert annak idején a szüleink igent mondtak az életünkre. Adjunk hálát az élet Urának, és adjunk hálát a szüleinknek. Imádkozzunk azért, hogy tudjuk védeni az életet, tudjunk kiállni a család értéke mellett, a férfi és a nő szeretetkapcsolatára épülő felbonthatatlan házasság mellett, védve az ember identitását, a maga férfiúi és női mivoltában. Mondjunk igent az életre, bizzuk a meg nem született gyermekeket, családtagjaikat Isten gyógyító irgalmára – kérte az emlékezésre összegyűlteket Nyúl Viktor.

A beszéd alatt Bacsmai László mohácsi plébános, kerületi esperes leleplezte a könnyecseppet ábrázoló szobrot, amelyet a pasztorális helynök áldott meg. Ezt követően az emlékmű talapzatánál mécsesek helyezett el a jelenlévők, majd szentmisét ünnepeltek a temető kápolnája előtti téren.

A szobor felállítása széles körű összefogás eredményeként, a plébánia közössége, a város és a helyiek adományából valósult meg.

A Szent Mónika Közösség kezdeményezésének célja, hogy felhívja a figyelmet a meg nem születettekre, valamint emléket állítson a rövid földi életet élt gyermekeknek.

(Magyar Kurír, 2020. szeptember 19.)

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

A széles körben elterjedt kézbe és állva áldozás a Sátán támadása az Oltáriszentség ellen

A szerkesztő megjegyzése: Sarah bíboros ugyan nem nevezi nevén a liturgikus visszaélések fő okát, a II. Vatikáni Zsinatot és a Novus Ordót (a zsinati új misét), csak utal rájuk, és ő is csak zsinat utáni pápára és szentre hivatkozik, mintha a Katolikus Egyház a zsinat előtt nem is létezett volna, de talán jobb is, mert így nem ijeszti el a jó szándékú, becsapott zsinat-hívőket, és talán vissza tudja vezetni őket is és a liturgiát is az örökérvényű katolikus igazságokhoz. Ugyanis Schneider püspök szavaival: A tradicionális szentmisét egy oroszlanhoz hasonlíthatjuk: engedjük szabadon és majd megvédi magát! Azért is fontos ez a könyv és Sarah bíboros bevezetője, mert Ferenc a közeljövőben újabb csapást akar mérni a tradícióra.

A Vatikán Istentiszteleti és Szentségi Kongregációjának prefektusa felszólítja a katolikusokat, hogy az Oltáriszentséget nyelvre és térdelve fogadják.

Az erről szóló új könyv bevezetőjében Robert Sarah bíboros, a Vatikán Istentiszteleti és Szentségi Kongregációjának prefektusa ezt írja: „**Az ördögi legfélelmetesebb támadása az, hogy megpróbálja megszüntetni az Oltáriszentségbe vetett hitet, tévedéseket terjesztve, és arra készítve a híveket, hogy méltatlanul vegyék magukhoz a Legszenetebbet. Valójában ez egy háború, amely a hívek szívében folytatódik: Mihály és angyalai vannak az egyik oldalon, Lucifer a másikon.**”

„**A Sátán támadásának célpontja a Szentmise Áldozat és Jézus valóságos jelenléte az Oltáriszentségben**” – mondta.

A Federico Bortoli által írt új könyv olasz nyelven az alábbi cím alatt jelent meg: „A kézbe történő szentáldozás: történelmi, jogi és pasztorális felmérés” (La distribuzione della comunione sulla mano. Profili storici, giuridici e pastorali).

A fatimai jelenések centenáriumára hivatkozva Sarah azt írja, hogy **a Béke Angyala, aki megjelent a három kis pásztorgyereknek a Szent Szűz látogatása előtt, „megmutatja nekünk, hogyan kell fogadnunk Krisztus Testét és Vérért.”** Öminenciája ezután megnevezi azokat a sértéseket, amelyekkel Jézust támadják ma a Szent Eucharisztia vételekor, beleértve az ún. „interkommuniót” (más felekezetekhez tartozók Szentáldozáshoz járulása).”

Sarah azzal folytatja, hogy a Valóságos Jelenlét „hogyan képes befolyásolni az Oltáriszentség vételének a módját, és vice versa”, és példának hozza fel II. János Pált és Teréz anyát, mint két modern szentet, akiket Isten azért adott nekünk, hogy utánozzuk őket a Szent Eucharisztia iránti tiszteletben és vételésben.

„**Miért ragaszkodunk ahhoz, hogy állva és kézbe áldozunk?**” kérdezi az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa. **Az a mód, ahogyan a Szent Eucharisziát adják és fogadjuk**, írja, **„központi kérdés, amelyre az Egyháznak ma reflektálnia kell.”**

A továbbiakban részleteket közlünk Sarah bíboros bevezetőjéből.

A mindenről bölcsen gondoskodó Gondviselés adta nekünk Federico Bortoli könyvét, **„A kézbe történő szentáldozás”-t**, nem sokkal a fatimai jelenések centenáriumának a megünneplése után. A Szűzanya megjelenése előtt, 1916 tavaszán, megjelent a Béke Angyala Luciának, Jacintának és Francisco-nak, és azt mondta nekik: „Ne féljete, én vagyok a Béke Angyala. Imádkozzatok velem...” 1916 tavaszán, az Angyal harmadik megjelenésekor, a gyerekek észrevették, hogy az Angyal, aki minden alkalommal ugyanaz volt, most egy kelyhet tartott a bal kezében, amely fölött egy ostya lebegett... Az Angyal az Ostyát Luciának, a kehelyben lévő vért Jacintának és Francisco-nak adta, akik térden álltak, és az Angyal közben ezt mondta nekik: **„Vegyétek és igyátok Jézus Krisztus Testét és Véré, amelyet súlyosan megsértének a hálátlan emberek. Tegyétek jóvá gonosztaiteket és engeszteljétek meg Istent.”** Az Angyal ismét leborult a földre, és háromszor elismételtette az imát Luciával, Jacintával és Franciscoval.

A Béke Angyala ezért megmutatja nekünk, hogyan fogadjuk Jézus Krisztus Szent Testét és Véré. Az Angyal által kért ima sajnos, feledésbe merült. **De mik azok a sértések, amelyeket Jézusnak el kell viselnie a Szentostyában, amelyekért engesztelnünk kell? Először is ott van magának az Oltáriszentségnek a megsértése:** a szörnyű megszenteltségtelenítések, amelyekről néhány volt-sátánista beszámolt és rémisztő leírást adott. **A szentségtörő szentáldozások**, amelyek nem kegyelmi állapotban vagy nem a katolikus hitet megvallva történnek, (itt az úgynevezett **„interkommúnió” bizonyos formáira gondolok**), szintén sértések. **Másodszorban az**, ami meg tudja akadályozni az Oltáriszentség gyümölcsöző hatását, **azok a hívek lelkeinek hibái**, ha nem hisznek az Oltáriszentségben; ez is sértés az Úr Jézus ellen.

Persze, Jézus azokért a lelkekért szenved, akik bántják Őt, és akikért Ő a vért ontotta, amelyet ezek olyan szánalmasan és kegyetlenül semmibe vesznek. De Jézus még jobban szenved attól, amikor isteni-emberi jelenléte az Eucharishtiában nem tudja a hatását kifejteni az emberi lelkekben. És nem is tudjuk felfogni, hogy **a leggonoszabb ördögi támadás abban áll, hogy megpróbálja megingatni az Oltáriszentségbe vetett hitet, tévedéseket hintve el**

és csábítva a méltatlan vételére. Igaz a háború, amely az egyik oldalon álló Mihály és Angyalai és a másik oldalon Lucifer között zajlik, és amely a hívek szívében folytatódik: **a Sátán támadásának célpontja a Szentmise Áldozat és Jézus valóságos jelenléte az Oltáriszentségben. Ez a rablótámadás két vonalon zajlik: az első a „valóságos jelenlét” fogalmának gyengítése.** Sok teológus kigúnyolja vagy semmibe veszi az „átváltoztatás” fogalmát, a Tanítóhivatal állandó figyelmeztetése ellenére...

Most vizsgáljuk meg, hogy a valóságos jelenlétbe vetett hit hogyan befolyásolja annak vételét, és vice versa. **A Szentostyát kézbe véve az óhatatlanul is a darabkák szétszóródásával jár.** Ezzel ellentétben, ügyelve a legkisebb morzsára is, óvatosan törölgetve meg a szent edényeket, nem érintve izzadt kézzel, mind a Jézus valóságos jelenlétébe vetett hitet fejezi ki, még az átváltoztatott ostya legkisebb morzsájában is: ha Jézus az Eucharisztikus Kenyér szubsztanciája, és a darabok mérete csak a kenyér akcidente, akkor semmi jelentősége annak, mekkora az Ostya darabkája! A szubsztancia ugyanaz! Az Ő! Ezzel ellenkezőleg, a darabkák iránti figyelmetlenség elterel minket a dogmától. Apránként lassan ilyen gondolatok uralkodnak el: **„Ha a plébános nem törődik a darabkával, ha az Oltáriszentséget úgy szolgáltatják ki, hogy nem törődnek a darabkák szétszóródásával, akkor ez azt jelenti, hogy Jézus nincs is benne, vagy „csak bizonyos fokig” van jelen.”**

A második módja az Oltáriszentség elleni támadásnak az, hogy a hívek szívéből kiölik a szent iránti érzéket... Míg az „átlényegülés” fogalma a valóságos jelenlétre utal, a szentség iránti érzék képessé tesz bennünket arra, hogy észrevegyük abszolút egyediségét és szentségét. Micsoda szerencsétlenség lenne, ha pont a legszentebbel szemben veszítenénk el a szentség iránti érzékünket! Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy ha ugyanúgy fogadjuk a különleges táplálékot, mint a közönségeset.

A liturgiában sok apró rituálé és gesztus van – ezek mindegyike képes kifejezni ezeket a szeretettel telített, az Isten iránt gyermeki tiszteletet és imádat kifejező mozdulatokat. Éppen ez teszi alkalmassá arra, hogy kifejezze egy olyan gyakorlat szépségét, alkalmasságát és pasztorális értékeit, amelyeket az Egyház hosszú élete és tradíciója során kifejlesztett, **vagyis a Szentáldozás térdelve és nyelvre történő fogadását.** Az ember nagyszerűsége és méltósága, **a Teremtője iránti szeretet legmélyebb kifejezése mutatkozik meg az Isten előtt történő térdelésben. Jézus is térdre borulva imádkozott az Atya jelenlétében...**

Miért ragaszkodunk ahhoz, hogy állva s kézbe fogadjuk az Oltáriszentséget? Honnét van ennek az Isten előtti hódolatnak a hiánya? **Egy pap se vesse be tekintélyét azért, hogy visszautasítsa vagy rosszul kezelje azokat, akik térdelve és nyelvre kérik a Szentostyát.** Mint a gyerekek, olyan alázatosan

fogadjuk Krisztus Testét térdeinken és a nyelvünkre. A szentek ebben példát mutatnak. Modellek ők, akiket Isten nyújt nekünk!

De hogyan vált a kézbe történő áldozás ennyire általánossá? Bortoli atya megadja rá a választ, alátámasztva korábban még sohasem publikált, mind minőségükben, mint terjedelmükben rendkívüli dokumentumokkal is. Az a folyamat, amely minden volt, csak világos nem, és amelyet a Memoriale Domini utasítása kezdett meg, és ami ma már elterjedté vált... Sajnos, mint ahogyan a latin nyelv esetében is, így a liturgikus reformoknak is az előző rítussal homogénnek kellett volna lenniük, **a tolvajkulcs egy különleges engedmény volt, amely kierőszakolta az Egyház liturgikus kincsestárának a kiürítését.** Az Úr az igazságot egyenes ösvényen vezet, nem pedig kibúvókkal. Ezért a fenti teológiai megfontolásokon túlmenően nagyon úgy tűnik, hogy **a kézbe történő szentáldozás nagyon nem az Úr akarata szerint van.**

Bátorítsa ez a könyv azokat a papokat és híveket, akik XVI. Benedek példáján – **aki pontifikátusának utolsó éveiben nyelvre és térdelve akarta adni az Eucharisziát** – felbuzdulva így módon akarják a szentáldozást végezni, **amely sokkal jobban megfelel magának a Szentségnek.** Bízom benne, hogy ennek a módnak a szépsége és pasztorális értéke újra terjedni fog. Véleményem és megítélésem szerint ez egy fontos kérdés, amelyre az Egyháznak reflektálnia kell. Ez egy további lépés abban az imádatban és szeretetben, amelyet Jézus Krisztusnak tudunk nyújtani. **Örömmel látom a sok fiatal, akik tisztelettel, térdelve és nyelvre fogadják az Oltáriszentséget.** Legyen Bortoli atya könyve az Oltáriszentség kiszolgáltatásának az újragondolása. Amint ennek a bevezetőnek az elején mondtam, most ünnepeltük Fatima centenáriumát, és a Szűzanya Szeplőtelen Szívének a biztos győzelmére várakozva bátorítást kapunk arra is, hogy akkor a liturgia igazsága is győzni fog.

Diane Montagna írása angol nyelven a www.lifesitenews.com honlapon jelent meg. (2020.10.09.)

Hogyan áldozunk

A minap egy fiatal pappal beszélgettem arról, hogy hogyan áldoznak. Tisztáztuk rögtön, hogy a hívek, de még az áldoztatók sem áldoztathatják meg magukat. Térdelve és nyelvre azonban ma nem engednek áldozni, hanem előírták a kézbeáldozást, és ebből fakadnak a következő kérdések, gondolatok.

Korábban (tavasszal) már át kellett gondolnom ezt a helyzetemet, hogy ha magamat nem áldoztathatom meg, de a járványra hivatkozva Budapesten az én plébániámon nyelvre nem kaphatom az Oltáriszentséget, akkor mit csináljak? A kézbeáldozást, ahogyan ma azt elvárják, lelkiismeretem nem tartja

méltónak. Végül kitaláltam, hogy ha kizárólag csak a kezembe hajlandók adni a Legszentebbet, akkor a nyelvemmel veszem fel tenyeremből. A mai helyzetben, úgy gondolom ez egy olyan kompromisszum, mely kivitelezhető. Amikor ezt elmondtam ennek a fiatal papnak, akkor rögtön rávágta, hogy igen, ez a helyes, így kell áldozni. Ez a gyors és határozott válasz őszintén szólva meglepett, ezért eltöprengtem rajta.

A pap válasza gyors és egyértelmű volt. De itt meg kell jegyezzem, hogy amikor eddig bármelyik paptól a szószékről az áldozás mikéntjéről hallottam, soha nem került ilyen megemlítésre. Ez nem is meglepő, hiszen a hivatalos elvárás ma mégis csak az, hogy tartsam a kezem, és majd odateszik az Oltáriszentséget, és majd én szépen megáldoztatom magam. Mindig azt magyarázták, hogy milyen módon tartsa a hívő az egyik meg a másik tenyerét, majd a szépen tartott tenyeréből a másik kezével vegye magához a Szentostyát. Azaz áldoztassa meg magát – nem így mondták, „ezzel nem magunkat áldoztatjuk”, de valahogy mégis ezt jelenti ez a hivatalos kézbeáldozási forma. Azt soha nem hallottam, hogyha már kézbeáldoztatás történik, a kedves hívő nyelvvel vegye fel a tenyeréből Jézus Krisztus drága Szent Testét. Pedig ez a válasz alapján – amit a megkérdezett pap a hitérzéke alapján helyesnek tartott, hiszen így elkerülhető az Oltáriszentség részecskéinek a széthullása – ezt kellett volna hallanom már eddig is többször...

A Szentostya tenyérből nyelvvel történő felvétele a mai fokozott figyelemű higiénés felfogással erősen ütközik. Tudom, hogy a híveket kötelezik a templomba lépéskor kézfertőtlenítésre, mely ilyen szempontból „enyhítő” körülmény, enyhíti az aggodalmat, de mégsem teszi érthetővé, hogy a térdelve nyelvre áldozással szemben miért kényszerítik a kézbeáldozást.

A szenteltvíz kicserélése kézfertőtlenítőre azért is aggodalmas, mert egyszerűen lecseréltük a Sátán-űző szenteltvizet kórokozó űző fertőtlenítő anyagra. A szenteltvíz használata a járványra hivatkozva teljesen ki lett iktatva a templomi gyakorlatból – tisztelet egy-egy kivételnek. Elődeink fertőzések, járványok idején többet használták a szenteltvizet, és az Oltáriszentség nagyobb tiszteletére hívták a híveket, és soha fel sem merült, hogy eltérjenek a térdelve, nyelvre áldozástól. Az Oltáriszentséggel körmeneteket végeztek, az ártó erők viasztorítására, Krisztust hívták segítségül és eléje borultak – ennek hatékonyságára emlékeztet a járványok során és azt követően a hívek hálájából emelt, de a szabadtéri szentmiséknek is méltó helyet biztosító, sok Szentháromság és Szűzanya ábrázolással ellátott szabadtéri oltárépítmény a világon.

Hitgyakorlatom és szakmám alapján számomra egyértelmű, hogy mindent figyelembe véve ma, a járvány idején is a térdelve nyelvre áldoztatás lenne a legjobb kompromisszum. Higiénikusként (végzettségem: közegészségügyi-

járványügyi ellenőr) egyértelműen állíthatom, hogy az áldozással egybeköthető esetleges fertőzés veszélye a kézbe áldozással nagyobb, mint a nyelvre áldozással. Az Oltáriszentség iránti tisztelet a kézbe áldozás bevezetésével kimutathatóan csökkent a hívek körében – évtizedek óta ezt állítják papok statisztikai adatokra hivatkozva. Tehát ha a két szempontot figyelembe vesszük, hogy mi felel meg jobban a hitnek és a józan észnek, akkor egyértelmű, hogy térdelve, nyelvre kellene áldozni a híveknek.

További járványügyi szempont, hogy amennyiben az áldoztató és az áldozó feje nincs egy magasságban (térdelve, nyelvre áldozás), akkor az esetleges fertőzés átadásának esélyét már ezzel is jelentősen csökkentettük. Nem beszélve arról, hogy az áldozónak a térdelés által való nyugalmasabb helyzete, valamint a pap lefelé történő kézmozdulata révén a Szent Ostya biztonságosabban adható a híveknek úgy, hogy ne érjen az áldoztató keze a hívő nyelvéhez, vagy ajkához.

Érdekes itt közben megemlíteni, hogy a Szentségi- és Hittani Kongregáció prefektusa, Sarah bíboros – aki a szentségkiszolgáltatás kérdésében a pápa után Egyházunk első embere – azt nyilatkozta ez év áprilisában és júniusban is, hogy aki ahogy kéri, úgy kell megáldoztatni. Olaszországban és Ausztriában orvosok felszólalása eredményeként az adott ország püspöki kara engedélyezte a kézbe áldozás mellett a nyelvre áldoztatást is, az elmúlt hónapokban. Ezügyben több orvosi nyilatkozat is közismertté vált (Németországban az orvosok levele októberben született meg).

Hiába a józan érvek, ami az Oltáriszentség védelmét és a higiéniát egyaránt célozzák, mégis a kézbeáldoztatást erőltetik. Ha pedig szakmai és hitbeli szempontból egyaránt a térdelve, nyelvre áldozás felé kellene elmozdulni, és helyette az állva, kézbe áldozás előírását erőltetjük, akkor e mögött kell, hogy valami komoly, mély, egészen más szellemiségű mozgató rugó legyen.

A Sátán üző szenteltvíz kiiktatása és a kézbe áldozás forszírozása egyértelműen a sátáni erők erősítését eredményezi a templomban és a hívek lelkében egyaránt. Biztos, hogy ez a célunk? Ha igen, akkor nagyon nagy baj van. Tudjuk, hogy nagyon nagy zavarodottság van ma Egyházunkban. Sajnálatos, hogy ennek ilyen eredménye születik.

Szomorú, hogy ezt kell elviselni a komoly, mélyen hívő katolikusoknak, akik folyamatos vívódása, hogy méltatlan módon (tenyérbe kapva, és a másik kezemmel magamat megáldoztatva, mint ahogy bármi más ételt fogyasztok, és közben a morzsák szanaszét hullhatnak) áldozhat-e egyáltalán. Egyházunk tanítása szerint az Oltáriszentség a legdrágább kincsünk, a ma megkövetelt gyakorlattal valójában nem méltó az Oltáriszentséget kézbe adni és fogadni, mert ott hullhatnak szanaszét a szentség morzsái. Most, a kézbe

áldoztatás erőltetésével Egyházunk alap tanításával is ellentmondva, **a legelkötelezettebb hívők vannak kirekesztett állapotban! Egyházunk rekeszti ki őket egy vírus járványra hivatkozva!** A mai világunkban az átlag hívő nehezen gondol bele abba a helyzetbe, hogy vannak olyan hívek is, akik nagyon mély tiszteletet éreznek szívükben az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus iránt, ezért szeretnék nagyon komolyan megélni Egyházunk alap tanítását. Vannak hívek, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy megoltalmazák az Oltáriszentséget a részecskéinek a széthullásától, mert ezt kívánja az Egyház hite, továbbá a hívő nem méltó Jézus Krisztus Szent Testét érinteni kezeivel, csak alázattal várja, hogy nyelvére helyezték Öt, Jézus Krisztust. (Egyházunk kezdeti szakaszában egyes helyeken történt hasonló eset, amikor kézbe áldoztattak, de az is nagy leborulások közepette történt, továbbá a kezét egy kizárólag erre célra használt fehér kendővel borították be, és arról vették fel a hívek nyelvükkel Jézus Krisztus Szent Testét.)

Ez a vírus van, igen súlyos esetek is köthetők hozzá, a járvány is hullámmozgásban létezik, de érdekes, hogy a heti össz halálozási szám (KSH adatok) tulajdonképpen egyezik az elmúlt évek adataival (az áprilisi koronavírusos halálozási csúcs idején is), azaz az idei évben nem halt meg több ember Magyarországon sem, a környező országokban sem, mint amennyi minden évben az adott időszakban meg szokott halni. Mégis az intézkedések a társadalomban és a templomokban is olyanok, amilyenek (nyilván itt is valamilyen, számunkra ismeretlen háttér mozgató rugó van).

Számomra talán a legfájdalmasabb volt, hogy a járványra hivatkozva egyes kórházakba egyes időszakokban nem engedték be a papokat, áldoztatókat, hogy a betegek, haldoklók támaszai lehessenek, hogy vihessék nekik az Oltáriszentséget, lelki megerősítésre, a búcsúzás megsegítésére. Érdemes ezeken elgondolkozni...

Jánossy Gábor

**„Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve” címmel
megjelent 10 füzet megrendelhető Alapítványunknál!
300.- Ft/db + postaköltség**

Mária- kegyhelyek

Bélapátfalva

Egertől északra, az Eger-Putnok vasútvonal mentén fekvő község szélén, a Bélkő nevű hegy alatt áll a volt cisztercita apátsági templom. A hely régi neve *Trium fontium*, magyarul *Bélháromkút*. A volt apátság helyén van az Áldozókő és a Hamuhegy, ami azt jelezheti, hogy az itteni három forrás körül pogány áldozati hely lehetett, és azt a nép a kereszténység fölvétele után is látogathatta. A források vizének csodás gyógyító erőt tulajdonítottak.

II. Kilit egri püspök 1232-ben telepített ide cisztercitákat a pilisi kolostorból, és itt alapította meg a cisztercita rend bélháromkúti Nagybaldogasszonyról elnevezett apátságát. A kereszt alakú, román stílusú apátsági templom az altemplommal együtt a mai napig áll. Az apátsági templom már a középkorban búcsújáró hely volt.

A XV. század végén a kolostor hanyatlásnak indult, a XVI. században az apátság elszorvadt, a török hódoltság alatt elnéptelenedett. Elmaradt a búcsújárás is, és csak az 1700-as években éledt újra. A Sajó völgyének, Gömör, Heves és Borsod megye falvainak népe járt és jár ide búcsúkor. Fő búcsúja *Nagyboldogasszony napján* (augusztus 15-én) van, a Szentháromság vasárnapja előtti szombaton tartott búcsút kevesebben látogatják. Búcsúkor körmenetben viszik a templom körül a XIII. századból származó ún. „hordozó Mária” faszobrot. Régebben búcsúkor a pap megáldotta a három forrás közül a legnagyobbat.

A volt cisztercita apátsági templom a XIII. századi román kori építészet legszebb hazai emléke. Főoltárán Mária menybe felvételét ábrázoló kép látható. A templom kegyhely mivoltát az is bizonyítja, hogy az oltárképet a barokk korban megkoronázták, föltehetően ezüstkoronával. Az Árpád-házi szentek ősi tiszteletére utal a Szent Imre herceg fogadalmát bemutató kép a barokk mellékoltáron, két oldalán Szent István és Szent László szobrával.

Barna Gábor: *Búcsújáró és kegyhelyek Magyarországon című műve alapján.*

†K.D.

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

A nagy megpróbáltatás ideje

„Szeplőtelen Szívemnek szentelt és szeretett fiaim, ma lélekben egyesülve éljétek át a szentmisében Istenanyaságom ünnepét.

Valóban az Isten Anyja vagyok.

Szüzi méhemből az Atya Igéje magára vette az emberi természetet, és a ti igazi testvéreitek lett.

A kereszten, nem sokkal a halála előtt, Jézus rám bízta az Általa megváltott és üdvözített emberiséget.

Így az egész emberiség Édesanyja lettem.

Mivel Isten és az emberiség Anyja vagyok, az életetekben, az Egyház és az emberiség életében közbelépek, hogy segítsem a Mennyei Atya tervének a megvalósítását, hogy megfelelhessetek annak az ajándéknak, amit Jézus Fiam adott, és segítsétek a Szentlélek működését.

Édesanyaként mindig mellettek, az Egyház és az emberiség mellett vagyok, hogy vezesselek az úton, ahol megvalósítjátok az Atya akaratát, a Fiú követését, a Szeretet Lelkével való közösséget oly módon, hogy az Isteni Szentháromság mindig megdicsőüljön.

A Szentháromság megdicsőítésében található meg az örömtők és a békétek forrása.

A békét az Atya adja, a Fiú részesít titeket benne, és a Szentlélek adja át azt nektek.

Az Atya valóban annyira szerette a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte, maga a Fiú a béke, aki a világnak adatott.

A Szentlélek rávezet a szeretetre, amelyből a béke fakadhat.

A gonosz, a Sátán, az öskígyó, a nagy sárkány, mindig működött és sokfélelekppen cselekedett, hogy elvegye tőletek, az Egyháztól és az emberiségtől a béke értékes kincsét.

Anyai feladatom az, hogy mindannyiokat az Istennel való életközösségre vigyelek, a szeretet és a béke édes megtapasztalásához juttatva titeket.

Soha annyira nem veszélyeztették a békét, mint napjaitokban, mert Ellenfelem Isten elleni harca mind erősebbé, cselszövőbbé, folytonosabbá és általánosabbá válik.

Ezért beléptetek a nagy megpróbáltatás idejébe.

- A nagy megpróbáltatás mindannyiok számára elérkezett szegény fiaim, akiket a Sátán és a gonosz lelkek veszélyeztetnek és sújtanak.

Abban a veszélyben forogtok, hogy elveszítitek a kegyelmet és az Istennel való életközösséget, amit nektek Jézus Fiam a Megváltás pillanatában szerzett, amikor kivont titeket a Gonosz rabságából, és megszabadított a bűntől.

Napjaitokban a bűnt többé nem tekintik rossznak, ellenkezőleg, gyakran mint értéket és mint jót, felmagasztalják. A hírközlő eszközök álnok befolyása alatt fokozatosan eljutnak annak a tudatnak az elvesztéséhez, hogy a bűn rossz. Ezért a bűnöket mind gyakrabban elkövetik és igazolják, és többé nem gyónják meg.

Ha ti bűnben élték, visszatértek a Sátán rabságába, alávetitek magatokat a gonosz hatalmának, és így hiábavalóvá válik a Megváltás ajándéka, amit Jézus értetek vitt végbe. Így eltűnik a béke a szívetekből, a lelketekből és az életetekből.

Nagyon veszélyeztetett és nagyon beteg fiaim fogadjátok el az anyai felhívásomat, hogy térjete vissza az Urhoz a megtérés és a vezeklés útján.

A bűnt a legnagyobb rossznak ismerjétek el, minden egyéni és társadalmi rossz forrásának. Soha ne éljete bűnben! Ha megtörténne, hogy emberi gyarlóságból vagy a Gonosz alattomos kísértése miatt elkövetnétek, azonnal járuljatok szentgyónáshoz.

A gyakori gyónás legyen a gyógyszer, amelyet gyakran használtok a bűn és a rossz terjedése ellen.

Így szeretetben és életközösségben éltek a Szentháromsággal, aki bennetek lakik, és akit ti mindinkább megdicsőítetek.

- A nagy megpróbáltatás elérkezett az Egyház számára, melyet a gonosz lelkek nagyon veszélyeztetnek, és amelynek az egysége annyira megbomlott és életszentsége elhomályosodott.

Látjátok, mennyire terjed benne a tévedés, amely a hit elvesztéséhez vezet. A hittől való elpártolás mindenütt terjed.

Szeplőtelen Szívem különleges ajándéka erre az időre a Katolikus Egyház Katekizmusa, amit a Pápám úgy akart közzé tenni, mint fénylő és végső tanúságtételt.

Milyen sok azoknak a pásztoroknak a száma, akik a sötétben tapogatóznak, félelemből vagy kompromittálás miatt hallgatnak, és többé nem védik a nyájukat a ragadozó farkasoktól!

Sok papi és Istennek szentelt életet kiszárított a tisztátalanság, az érzékeség, a kényelem, és elcsábította őket a jólét keresése.

A híveket vonzza a pogánnyá lett világ kísértése, meg a számtalan szekta, amelyek mindinkább terjednek.

Főleg az Egyház számára érkezett el a nagy megpróbáltatás ideje, mert megrendíti a hit hiánya, elhomályosítja a hitehagyás, megsebzik az árlások, elhagyják a fiai, megosztják a szakadások, megszállja és uralkodik rajta a szabadkőművesség, termékeny földdé válik a rossz számára, ahonnan kihajt a gonosz embernek, az Antikrisztusnak rossz fája. Az Antikrisztus az Egyház belsejébe helyezi át az uralmát.

- A nagy megpróbáltatás elérkezett az egész emberiség számára, amelyet a már terjedő erőszak, a romboló gyűlölet, a veszélyesen terjedő háborúk, s az egyéb rossz események széttipornak, s ezeket nem sikerül jóvátenni.

Ez új év hajnalán mind erősebbé és aggasztóbbá válik egy szörnyű harmadik világháború veszélye.

Hány embernek kell átszenvednie az éhség, a szárazság, a viszály, a testvérölő harcok ostorát, amelyek oly sok vért ontanak az utakon.

- Ha elérkezett a nagy megpróbáltatás ideje, akkor elérkezett a pillanat is, hogy mindannyian Szeplőtelen Szívem menedékébe siessetek.

Ne veszítsétek el a bátorságotokat!

Erősen reméljete és bízzatok!

Én előre megmondtam nektek a rátok váró időket, azért, hogy segítsék benneteket, hogy a fájdalmas és nehéz időket reményben és nagy bizalomban éljete át a ti mennyei Édesanyátokkal.

Minél inkább beléptek a nagy megpróbáltatások idejébe, annál inkább rendkívüli módon tapasztaljátok magatok mellett az én anyai jelenlétemet, aki segít, védelmez, oltalmaz, vigasztal titeket, a komolyság és a béke új napjait készítve elő nektek.

Végül a nagy megpróbáltatás ideje után vár titeket a nagy béke ideje, a nagy öröm, a nagy életszentség és Isten köztetek lévő nagy diadala.

Imádkozzatok Velem ezen az én napomon, és éljete ebben a várakozásban, amely megédesíti a mindennapi szenvedések keserűségét.

Ma rátok terítem a palástomat, hogy védjelek benneteket, ahogyan a tyúk teszi a csibéivel, és mindannyiatokat megáldalak az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

*Rubbio (Vicenza), 1993. január 1.
Szűz Mária istenanyaságának ünnepe*

A Szűzanya, aki Isten Anyja, az egész emberiség Anyja és egyben az Egyháznak is Anyja, szeretne segíteni minket, hogy ebben a világban az igaz, tiszta hit útján tudjunk maradni, hogy Isten békéjét meg tudjuk érezni magunkban, meg tudjuk élni az isteni békét szívünkben.

Azt mondja a Szűzanya, hogy a Szentháromság megdicsőítésében található meg örömünk és békénk forrása. A békét az Atya adja, a Fiú – aki maga a béke – részesít minket benne, és a Szentlélek adja át azt nekünk.

A sátán azon dolgozik, egyre kifinomultabb technikával, hogy ezt megakadályozza, hogy ne tudjuk megélni a Krisztusi békét a szívünkben.

Érdekes, hogy már 1993-ban múlt időben beszél a Szűzanya arról, hogy beléptünk a nagy megpróbáltatás idejébe. Mik is ennek a megnyilvánulásai?

Nálunk, híveknél az, hogy a media segítségével a bűn fogalma elhalványul. Országoként, területként változó léptékben, de egyes bűnöket ma már nem tartunk bűnnek, hanem mint jót, felmagasztalunk – mondja a Szűzanya. Ha pedig bűnben élünk, visszatérünk a sátán rabságába...

A legerősebb ösztönt szem előtt tartva, ilyen például a házasságban megélt szexualitás (a házasságon kívüli nyilván bűn – bár ma azt is igyekszünk elnézően szemlélni). Valtora Máriánál olvashatjuk, hogy Jézus hogyan tanította a parázناسág történetét. Ott egyértelmű, hogy Jézus szerint csak a gyermeknemzés célzatával történő együttlét az, ami kedves az Istennek, a többi együttlét már nem. Ez kemény önuralomra nevelést irányoz elő, de valahogy így kerül párhuzamba a házassélet és a cölibátus önuralma. Ma erre vonatkozóan külön tanfolyamok, előadás sorozatok vannak, hogy a gyermek nemzés kikerülésével hogyan éljünk mégis szexuális életet a házasságban belül.

Gyakori gyónást kér a Szűzanya, de annak egyik alap feltétele, hogy az elkövetett bűneinket felismerjük, és meg tudjuk fogalmazni magunknak is, hogy mi miért bűn...

A nagy megpróbáltatás Egyházunkat is elérte, hiszen most már az egysége megbomlott (számtalan esetben a helyi püspökök döntenek fontos kérdésekben is), életszentsége elhomályosodott, hiszen terjed benne a tévedés, mely egyértelműen a hitvesztéshez vezet. Ezt sajnos tapasztaljuk. Egyre gyakoribb, hogy püspök püspök ellen, bíboros bíboros ellen nyilatkozik ugyanabban a témában...

A Katolikus Egyház Katekizmusa egy fénylő, irányt mutató összeállítás, ezt érdemes tudnunk.

Szomorú hallanunk a Szűzanyától, hogy már 1993-ban milyen sok volt azon papok száma, akik a sötétben tapogatóztak, félelemből vagy kompromittálás miatt hallgattak, és többé nem védik a nyájukat a ragadozó farkasoktól! Ennek okai: a tisztátalanság, az érzékiség, a kényelem, és elcsábította őket a

jólét keresése. Ez a helyzet azóta sajnos rosszabbodott. A hitehagyás, az áru-lások miatt egyre inkább megnyílik a lehetőség arra, hogy az Antikrisztus az Egyház belsejébe helyezze át uralmát.

A nagy megpróbáltatás a hívők és az Egyház mellett az egész világot is általánosságban elérte, mondja a Szűzanya 27 évvel ezelőtt. Már akkor készült kitörni a harmadik világháború, mely a kegyelmi idő kibővülésével (kiimádkozásával) még mindig nem tört ki, de a helyzet valóban egyre fokozódik (pl. Közel-Kelet feszültségei, Oroszország melletti országok esetei, amerikai elnökválasztás stb. – hogy a muzulmánává váló Európáról ne is beszéljünk).

Ezen dolgok elemzése közben nekünk, hívőknek nem szabad elkeserednünk, hiszen ahogy a legnehezebb időkbe belépünk, az egyben azt is jelenti, hogy egyre közelebb van a Szűzanya végső győzelme! Ezért most nagyon fontos, hogy a Szeplőtelen Szív menedékébe siessünk! Reméljük, bízzunk, hagyatkozzunk a Szűzanyára, anyai vigasztalására, segítségére! Jézus azt mondta, hogy vegyük fel keresztünket, és úgy kövessük. A Szűzanyára hagyatkozva merjünk a keresztünkért nyúlni, tudva és akarva vállaljuk keresztjeinket! Csak a Golgota után jöhet a feltámadás...

Hiszen a nagy megpróbáltatás után a nagy béke ideje, a nagy öröm, a nagy életszentség és Isten köztünk lévő nagy diadala vár mindazokra, akik mindvégig kitartanak. A Szűzanyával együtt ez lehetséges!

Jánossy Gábor

Szeplőtelen Szívem templomában

„Engedjétek, szeretett fiaim, hogy mint újszülött gyermekeket, anyai karjaim közt hordozzalak benneteket Szeplőtelen Szívem lelki templomában.

– Szeplőtelen Szívem templomában az isteni Szentháromság tökéletes dicsőségére ajánllak benneteket.

Felajánllak titeket az Atya dicsőségére, hogy tetszését lelje bennetek, és vezetlek életeket minden pillanatában, hogy szeretettel, tanulékonyasággal, gyermeki bizalommal tegyétek isteni Akaratát.

Így amint a mennyben, úgy a Földön is megdicsőítitek a Mennyei Atyát, imádjátok és megszentelitek az Ő nevét.

Felajánllak benneteket a Fiú dicsőségére, hogy rátok áraszsa isteni irlalma folyamát, hogy kitörölje lelketekből a rossz és a bűn minden árnyékát, belétek ütvé az Atya egyszülött Fiának a képmását, és titeket isteni tündökléséhez

kapcsoljon úgy, hogy Fénnyé tegyen titeket, amit kinyilvánít minden nép számára.

Ezért szelíd határozottsággal rávezetlek benneteket a hit és a tisztaság, a remény és az önmegtagadás, a szeretet és a minél nagyobb életszentség útjára.

Felajánlak benneteket a Szentlélek dicsőségére, aki önmagát kifogyhatatlan bőséggel ajándékozza nektek, hogy a szeretet-tervének belsejébe, az Atyához és a Fiúhoz vezessen, és ezáltal isteni szeretetének lángoló tanúivá tegyen titeket.

Ezért nyerem el számotokra az Ő hét szent ajándékát, melyek erősséget és állhatatosságot, bátorságot és erőt, lelkesedést és kitartást adnak a rátok bízott misszió végbevételéhez.

Így, amíg a teremtet világmindenség templomában az Istent tagadják, gúnyolják és káromolják, Szeplőtelen Szívem templomában az isteni Szentháromság még ma is megkapja kis gyermekeim szájából a dicséretet és a teljes dicsőséget.

– Szeplőtelen Szívem templomában az Egyház legnagyobb tündöklése érdekében alakítalak benneteket Isten új Izraelévé.

A nagy megpróbáltatás idején ti epedve várt segítséggé váltok az Egyház számára, akiket az én Szeplőtelen Szívem ad neki a nagy megpróbáltatás e véres idejére.

Így Krisztusról és Evangéliumáról való hősies tanúságtételre vezetlek titeket, a katolikus hit minden igazságának bátor hirdetőivé téve titeket, hogy fényetekkel megvilágítsátok a nagy hitehagyás idejének mélységes sötétségét.

Általatok az Egyház mindinkább megvilágosodik, valamint bizalomra és erőre talál, hogy eleget tegyen a második evangelizáció kötelességének, amelyre erősen Sűrgeti a Lélek.

– Szeplőtelen Szívem templomában az egész emberiség számára megadom a segítségül hívott és várt menedéket a nagy megpróbáltatás idejére, amely most már elérkezett.

Ezekben az években mennyi fiamat látjátok, éhesen és reményvesztve, eltiporva és megsebezve felém futni, hogy védelmet és menekülést keressenek Szeplőtelen Szívem templomában.

Kívánom, hogy a Máriás Papi Mozgalomra bízott feladatot minél rövidebb időn belül fejezzék be, és hogy mindenki minél gyorsabban végezze el a Szeplőtelen Szívemnek tett önfelajánlást, melyet Én kérek a nagy megpróbáltatás e nehéz napjaira.

Kis gyermekem, ezért van az, hogy ma, még egy távoli helyen tartózkodsz, ahol Én megdicsőülök, és Jézust számtalan kis gyermekem imádja, akik sze-

gények, alázatosak, egyszerűek, hűségesek és tanulékonyak a mennyei Édesanyátok kéréseire.

Én lakást veszek minden kis gyermekem szívében, ahova Én magam menekülök megvigasztalódni a gyöngéd és gyermeki szeretetek által, és elérni azt a jóvátételt, amelyre szükségem van, s amit Én kértem tőletek, hogy megrövidüljenek ezeknek a napjaitoknak nagy szenvedései.”

Jauriú (Mato Grosso – Brazília) 1993. február 2.

Jézus bemutatása a templomban

A Szűzanya a neki ajánlott lekeket felajánlja a Mennyei Atya dicsőségére, hogy tetszését lelje bennünk. A Szűzanya vezetésével meg tudjuk dicsőíteni a Mennyei Atya nevét már itt a földön is.

A Szűzanya a Fiú dicsőségére is fel kíván ajánlani minket, hogy a Fiú ránk árássa isteni irgalma folyamát, hogy a Fiú képmásai lehessünk, és így fénné váljunk a minket körülvevő egyre sötétebb világban.

Fel kíván ajánlani minket a Szűzanya a Szentlélek dicsőségre is, aki önmagát kifogyhatatlan bőséggel ajándékozza nekünk, hogy az isteni szeretet lángoló tanúi lehessünk. Így tudjuk ellensúlyozni a világ istentagadását.

Ezen keresztül válhatunk epedve várt segítséggé Egyházunk számára, hogy a Szentháromság fényével világítsunk a hitehagyás nagy sötétségében.

Törekednünk kell arra, hogy lelkileg szegények, alázatosak, egyszerűek, hűségesek és tanulékonyak legyünk mennyei Édesanyánk kéréseire. Így Ő is szívesen költözik a szívünkbe, és mi is át tudjuk venni tőle a Szentháromság fényét, hogy tovább adhassuk az arra vágyódó világnak.

Jánossy Gábor

A titeket fenyegető veszélyek

„Tekintsetek ma mennyei Édesanyátok tündöklésére, aki Lourdesban Szeplőtelen Fogantatásként jelent meg!

Megjelentem hirdetni nektek, hogy beléptetek a teljes kinyilvánulásom idejébe.

Megjelentem hirdetni az utat, amelyen haladnotok kell ezekben az utolsó időkben.

Megjelentem, hogy véghezvigyem anyai feladatomat, Ellenfelemtől nagyon kísértett fiaim.

Én a nagy megpróbáltatás idején megmutatom nektek a titeket fenyegető veszélyeket.

- A legnagyobb veszély az, hogy áldozatul estek a világ kísértésének, amelyben éltek, a bűn és a rossz áldozatává váltok, visszatérve a Sátán és az ördögi hatalom rabságába.

Akkor Én úgy nyilatkoztam meg, mint a Szeplőtelen Fogantatás, vagyis úgy, mint az egyetlen teremtmény, aki soha sem ismerte a bűn árnyékát, még az eredeti bűnét sem, melyet minden személy megkap az emberi fogantatás pillanatában.

Anyai felhívást intéztem hozzátok, hogy járjatok a jóság és kegyelem, a tisztaság és alázatosság, a szeretet és a mind nagyobb életszentség útján.

Kértem még tőletek azoknak az eszközöknek a használatát, amelyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy átjussatok a nehéz úton: a vezeklést és a kiengesztelődés szentségét.

- Egy másik titeket fenyegető veszély az, hogy rendetlen tevékenységtől engeditek magatokat felemészteni, így megfeledkeztek az ima erejéről, amely által sok szegény bűnös gyermekem megtérésének a kegyelmét nyerhetitek el.

Hívtalak benneteket, hogy sokat imádkozzatok a bűnösök megtéréséért, megmutatva nektek a kis Bernadett leányom által, hogy a leghatásosabb és az általam legkedveltebb ima a rózsafüzér.

- Itt van végül annak az állandó veszélye, hogy lelkiileg annyira megbetegedtek, hogy a bátortalanság és a csüggedés vesz rajtatok erőt, egy valódi lelki tehetetlenségbe juttatva titeket.

Akkor magamat úgy is ki akartam nyilvánítani, mint orvosság a betegségeitekre, mint segítség a szükségleteitekre, mint támasz az emberi gyöngeségeitekre.

Felhívtalak benneteket, hogy menjetek a forráshoz, mosakodjatok azzal a vízzel, amit Én csodálatos módon fakasztottam abból a sziklából, ahol megjelentem.

Ma, amikor a nagy megpróbáltatás már elérkezett, Én megismétlem anyai felhívásomat, hogy kövessetek a kegyelem és a tisztaság, a vezeklés és az ima útján, hogy elnyerjétek a gyógyulás és az üdvösség ajándékát.”

Sao Paulo (Brazília) 1993. február 11.

A lourdesi jelenés évfordulója

A Szűzanya Lourdesban úgy mutatkozott be, hogy ő a Szeplőtelen Fogantatás! Ez nagyon sokat takar, hiszen ez azt jelenti, hogy ő az egyetlen olyan teremtett

emberi személy, aki minden bűntől – még az áteredő bűntől is – mentes. Ezért nem tudja őt a sátán kísérteni.

A Szűzanya rámutat, hogy ezekben az utolsó időkben milyen veszélyek fenyegetnek minket.

Egyik legnagyobb veszély, hogy evilág kísértéseinek áldozatul esünk. Kiki a maga szintjén, a maga módján és a maga mértékében. Ezáltal a bűn és a rossz áldozataivá válunk, mely az ördögi hatalom rabságát jelenti. A Szűzanya segíteni szeretne rajtunk, ezért mutatja meg a kivezető utat: éljünk jóságban, kegyelemben, tisztaságban, alázatosságba, gyakoroljuk a szeretetet, és ezek segítségével törekedjünk az életszentség útján járni. Ez jól hangzik, de napi szintű komoly munkát jelent, hiszen „szeplővel fogantattunk”. Ezen az úton akkor tudunk könnyebben haladni, ha a vezeklés és kiengesztelődés szentségét megéljük.

A másik minket fenyegető veszély, hogy engedjük, hogy felemésszenek minket a rendetlen tevékenységek, melyek oly mértékben lekötik időnket, hogy nem jut időnk imádkozni. Pedig az imáinkkal sok bűnös embertársunk megtérését tudnánk kiimádkozni.

A bűnösök megtéréséért végzendő imák közül a leghatásosabb a rózsafüzér imádkozása. Ennek imádkozásához is idő kell, időt kell kiszakítanunk a folyamatos tevékenykedésünkől!

Az utolsó idők harmadik veszélye, hogy lelki betegségbe süllyedünk. Ennek sokféle oka lehet, talán az elsődleges, hogy nincs elég erős Isten kapcsolatunk, vagy csak azt hisszük magunkról, hogy van, de az az általunk kitalált istennel való kapcsolatot takarja. Ma nagyon könnyű belecsúsznunk a vélt Isten kapcsolatba, hiszen mindent meg tudunk magyarázni...

Amennyiben lelki betegek leszünk, akkor bátortalanság és csüggedés vesz rajtunk erőt, és ez lelki tehetetlenségbe juttat minket. A lelki tehetetlenségből pedig csak a hívő társam tud kiimádkozni, hiszen én lelki tehetetlenségben erre képtelen vagyok. Ezért is kell egymásért imádkoznunk!

A Szűzanya újból kér minket, hogy menjünk hozzá, „az orvossághoz”, a kegyelmek osztójához. Most a nagy megpróbáltatás idején különösen fontos, hogy kövessük a mindenkor Boldogságos Szűz Máriát, kérjük tőle a kegyelmi ajándékokat, éljük meg a tisztaságot, vezekeljünk és imádkozzunk, ne csak magunkért és szeretteinkért, hanem a bűnösökért is. Így elnyerhetjük a gyógyulást és az üdvösség ajándékát. Cselekedjünk, amíg nem késő!!!

Jánossy Gábor

A r ó z s a f ü z é r

A házasság rózsafüzére

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy(3x)... Dicsőség...

Üdvözlégy titkok:

- 1. aki megáldja a neki tett tisztasági fogadalmat*
- 2. aki megáldja a férfi és nő házasságát*
- 3. aki megáldja a házasságban született gyermeket*

Dicsőség...

Tized (5x): Miatyánk... Üdvözlégy(10x)... Dicsőség... Ó Jézusom...

Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

- 1. aki csak a férfi és nő felbonthatatlan házasságát tekinted megszentelt kapcsolatnak*
- 2. aki a házasságban is önuralomra és önfegyelemre kéred a benned hívőket*
- 3. aki a szodamai bűnökben élőket bűnbánatra szólítod*
- 4. aki a hamis szeretetet gyakorlókat az igazság felé kívánod terelni*
- 5. aki a művi vetélést és az eutanáziát gyilkosságnak tekinted*

Dicsőség... Ó Jézusom...

Befejezés: Imádkozzál érettünk Istennek szent Anyja!

Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!

Könyörögjünk!

Urunk, Jézus Krisztus és mindannyiunk Édesanyja, Szűz Mária, segítsetek, hogy mindannyian a tisztaságban töltött életet, vagy a szentségi házasságot tudjuk támogatni. Akiknek megadatott, hogy tisztaságban töltött életben vagy szentségi házasságban éljenek, azoknak kérjük a megerősítő kegyelmet, hogy abban meg is tudjanak maradni.

Urunk, add kegyelmedet, hogy akik nem így élnek, azok minél jobban tudjanak közelíteni ehhez, Krisztus a mi Urunk által. Ámen.

(Jánossy Gábor)